

Kronika

2020

jako příklad dobré praxe

Existují minimálně dvě možnosti, jak přiblížit, co je to Expedice PřesBar. Formálně jde o vzdělávací projekt Katedry aplikovaných pohybových aktivit Fakulty tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci, během něhož studenti navazujícího magisterského studia získávají praktické zkušenosti s realizací akcí pro osoby se zdravotním postižením, a zároveň o osvětovou akci, která přináší benefity nejen svým účastníkům, ale seznamuje i širokou veřejnost s možnostmi aktivit pro děti a dospělé se speciálními potřebami. Pod supervizí vyučujících studenti pro své hosty připravují vícedenní cestu spojenou s nejrůznějšími pohybovými a také společenskými aktivitami, a to od stanovení lokalit a aktivit expedice přes její finanční zabezpečení až po asistenci hostům v průběhu cesty. V dřívějších letech výpravy, jejichž členy vždy byli lidé se zrakovým či sluchovým postižením nebo lidé z různých důvodů využívající vozík, mířily do zahraničí, zejména do Alp. Pro ročník 2020 byly z důvodu epidemie nového typu koronaviru a uzavření státních hranic zvoleny české destinace – za cykloturistikou se expedice vydala do Lednicko-valtického areálu, příznivé podmínky pro vodáckou část nabídla řeka Vltava u Českého Krumlova a vrcholem týdenní cesty byl výstup na Sněžku. Koronavirus tak oproti dřívějšíku ochudil účastníky pouze o cizojazyčné prostředí, ale nic neubral z druhého, méně formálního pohledu na expedici. Totiž že je to cesta náročná, při níž účastníci snadno okusí, jaké to je být mimo svou komfortní zónu, a zjistí, že řada bariér vlastně vůbec nemusí znamenat konec. Je to cesta, na které o nezapomenutelné zážitky není nouze. Zkrátka Expedice PřesBar (...iéry).

Martin Višňa

Itinerář 2020 Expedice PřesBar

Úvod

Dokážeš si představit ideální svět pro všechny? Svět, který je bezbariérový a nabízí rovné příležitosti každému? Svět, který nezná překážky a jde v něm všechno snadno? Já taky ne (a taky si myslím, že by to byla trochu nuda). Na bariéry ve svém životě naráží čas od času každý z nás. Ať už jde o naše fyzické schopnosti, nedostatek vůle či motivace nebo negativní postoje okolí... no a pro někoho to mohou být i úplně prachobyčejné schody! Svět je plný překážek a bariér. Na to, abychom všechny překážky odstranili opravdu nemáme kapacitu (no alespoň ty postojové se snažíme bořit). Tak jsme ty překážky zmapovali a společnými silami jsme se je po celý týden snažili překonávat. Přece se celému projektu neříká Expedice PřesBar(iéry) pro nic za nic! Každý z nás má co nabídnout a zároveň každý z nás má své limity, přes které nejede vlak. Proto jsme spojili své síly a šli do toho společně, protože společně jde všechno líp!

Pokud držíš v ruce naši expediční kroniku, jsi jedním z nás! Ať už jsi účastník, student, rodič nebo jen náhodný kolemjdoucí. Touto kronikou se Ti naskýtá možnost prožít naši cestu přes bariéry společně s námi nebo si na ni s námi s láskou zavzpomínat. Okusíš zážitky očima Esti, jednoho z našich početných účastníků na vozíku a taky očima Gábi z řad studentů. Ale stejně jako na expedici, každý přiložil ruku k dílu, a tak zde najdeš střípek každého z nás – studentů, i účastníků.

Chceš vědět, kdo měl Expedici PřesBar 2020 na svědomí? A jací blázni se dobrovolně přihlásili, že do toho dobrodružství půjdou společně s námi? Zajímá Tě, jak se dá jezdit na kole, když před sebe nevidíš ani na krok, nebo jak se dá na vozíku zdolat Sněžka? Tak se pohodlně usad', protože naše jízda právě začíná!

Alča

O tom, jak expedici vnímali jednotliví účastníci a organizátoři se dočtete v následujících kapitolách. Paralelně se zde prolínají dva zcela odlišné pohledy, které jsou ze stejných míst, ve stejném čase, ale z odlišných pozic. Na levých stranách kroniky zažijete Expedici PřesBar 2020 očima Esti, jako hosta expedice a v pravo Vám popisuje Gábi nejen detaily příprav a plánování, jako jeden z organizátorů. Ochuzeni nebudete ani o příspěvky ostatních členů výpravy, neboť je budete nacházet v průběhu celé této kroniky.

před expedicí

Sotva jsem se dozvěděl, že se chystá Expedice PřesBar 2020, okamžitě jsem volal kamarádovi Michalu Šmídovi s dotazem, jestli má vůbec cenu vyplňovat nějakou přihlášku až to bude možné. Michal mi oznámil to, co jsem ostatně očekával. Hostů je v tu chvíli dostatek, a tudíž by bylo celkem zbytečné cíleně se pídit po přihláškách. Nabídl mi, že za mě může ztratit slovo, pokud by někdo z účastníků vypadnul. Vlastně ani nevím, proč jsem to v první chvíli odmítl, asi proto, že se nerad někde tlačím násilím. Poděkoval jsem svému příteli za rozhovor, ukončil jsem hovor a se smutkem v srdci jsem vyslovil tichou prosbu: „Prosím, potřebuju vypadnout!“

Představte si krásný slunečný den, sedíte venku s kamarádem a najednou vám přijde sms: „Dobrý den, dostala jsem na Vás kontakt od Michala Šmída. Sháním osoby se zdravotním postižením na Expedici PřesBar 2020. Jedná se o akci, kterou pořádají studenti Fakulty tělesné kultury, kdy osobám s různým druhem postižení nabízíme outdoorové aktivity (cyklistika, vodní a pěší turistika, ferraty). V rámci expedice je ještě předexpediční kurz (14. – 16. 8.), který se koná v blízkosti Olomouce (budeme kempovat, jezdit na vodě a na kole). Jde hlavně o to, abychom se poznali a byli tak připraveni na expedici v termínu 11. – 18. 9. Letos se uskuteční (kvůli koronaviru) v ČR. Máme vybrána 3 místa kam pojedeme – jižní Čechy, jižní Moravu a Krkonoše. Kdybyste měl dotazy, neváhejte se ozvat. Přeji pěkný zbytek dne, Zuzana Jedličková.“ Samozřejmě mi nikdo dlouho nemusel

Est'a

Gábi

Je načase, abychom se vrátili z expedice zpět do reality. Někdo to zvládá rychleji, někomu to moc nejde. A stále vzpomíná, stále se tam vrací. Což je přesně můj případ. Expedice pro mě nebyl pouze týden strávený se skvělými lidmi (o tom později), ale také dlouhé a náročné přípravy, převážně díky aktuální situaci ve světě i v ČR. Oh ano, co by to byl za text, kdyby v něm nebyl ani jednou zmíněn koro...voldemort? Rozhodla jsem se Vám popsat cestu expedice, ale ne jenom tu, o které se tady můžete dočíst téměř na každé straně. Napíšu Vám i o cestě expedice plné plánování a vymýšlení detailů.

Rok 2020 celkově nebyl úplně přátelský ke světu. Stalo se toho hodně, ale při vzpomínce na tento rok, pro mě bude vždy ve znamení expedice... Veškeré přípravy začaly na konci roku 2019 a to schůzkou, kde jsme jako první řešili bečku? Ne, to není otázka, jenom se tomu teď sama divím. Haha. „Bude přisun elektřiny k pípě? Nebo můžeme vzít samochladící bečku.“ Co si budem, bylo potřeba ty studenty organizátory nějak navnadit. Když jsme se domluvili, že je to skvělý nápad, ale dokud nevíme, do jakých kempů pojedeme, elektriku stejně nevyřešíme. Tak jsme začali řešit jiné důležité věci. Třeba expediční merchandise. Zkráceně merch, nebo merč? Prostě expediční zboží. Měli jsme velké oči a zároveň i plány. Expediční šátky, čepice, lahve na vodu, trika, mikiny, šustákovky, pláštěnky, plátěnky a plecháčky. Propisky a bločky s logem jsme našťastí ihned zařekli! Když jsme vymysleli design (teda Luďa) a poslali návrh našim přátelům do tiskařské

před expedicí

firmy, kde nám to všechno tiskli, obratem nám poslali předběžné náhledy a ceny. No, asi Vám nemusím říkat, jak se nám ty plány ihned uskromnily... #nomoneynofunny. Nechali jsme tomu tedy čas a začali řešit jiné věci. Třeba kempy a místa, které budou pro původně plánovaných 10 dní našimi domovy. A taky se tak stalo. Skvělý tým orientačně nadaných lidí vytvořili předběžnou mapu po Rakousku, kde se budeme pohybovat a kde budeme přespávat. Toho já se moc neúčastnila. Jsem typická žena, která přemýšlí nad pravou a levou, ale pšššt. Mimochodem, věděli jste, že se píše „itinerář“ a ne itenerář?

Na jaře však organizace na dlouhou dobu utichla, a to právě kvůli tomu, jehož jméno se neříká, teda alespoň tady o něm nemluvíme. To byl ten čas, co jsme se všichni dlouho neviděli, prakticky s nikým, jenom s ponorkou v domácnosti. Víme, že jo? Po poměrně dlouhé odluce, jsme se konečně mohli sejít a vykouzlit si tak úsměvy na tvářích. Nikdo však nevěděl, jak se to bude vyvíjet, co bude možné a co ne. Hledali jsme tedy variantu s přesunutím termínu i místa, jelikož Rakousko, díky uzavřeným hranicím, nepřípadalo v úvahu. Takže expedice od znova. Jediné, čím jsme si byli jistí, že určitě nebudeme mít 10 různých věcí s logem expedice, haha a že máme rádi točené pivo po náročném dni. Začali jsme tedy plánovat novou expedici. PRVNÍ ČESKOU!

Prvotně panovalo zklamání, že nevyjedeme za hranice. To ovšem přebila radost, že se akce vůbec uskuteční. Plánování tedy nabralo konečně obrátky. První úkol zněl jasně. Najít

před expedicí

projekt Expedice PřesBar představovat. Moc dobře jsem věděl o jak úchvatný projekt se jedná! Byl jsem účastníkem již dvou expedic v roce 2017 a 2018 a poté následovala roční pauza. S odpovědí jsem dlouho nečekal a ihned telefonicky odpověděl. A víte co? V tu chvíli, jsem se stal součástí Expedice PřesBar 2020!

A teď, když vám přijde taková SMS, stane se pět věcí. Za prvé: tu zprávu si čtete pořád dokola, máte vyvalené oči a myslíte si, že je to jen žert, protože prostě nemůžete uvěřit svému štěstí!! Za druhé: cítíte neskonale vděčnost ke svému příteli, ba co víc, k příslušníkovi své rodiny, který nedbal vašich protestů, postavil se za vás a zmínil se, že ví o někom, kdo by dal nevím co jen proto, aby se mohl účastnit tohoto dobrodružství! Za třetí: máte strach z toho, zda vás rodiče, se kterými stále ještě bydlíte, pustí (kvůli koronaviru). Za čtvrté: Pochybujete sám o sobě! Říkáte si: „Je mi 32 let, nejsem na to už moc starý? Najdu v sobě dost síly a zodpovědnosti, abych nezklamal nejen sebe, ale hlavně Michala, který ve mě věří?“ A kladete si i další neméně důležité otázky jako třeba: „Bude to dobrá parta lidí? Jak mě přijmou? Staneme se týmem, který se bude navzájem podporovat a držet, když to bude potřeba nebo budeme jen skupinka lidí s druhým jménem individualita?“ To, a ještě mnoho jiného mi vířilo hlavou.

Než se dostanu k bodu číslo pět, cítím povinnost vysvětlit pojem „ZKLAMAT SÁM SEBE!“ Víte, skupinka, ve které jsem byl při svém druhém působení na expedici v roce 2018 byla až

Est'a

příliš svázaná strachem. Báli se dokonce i tehdy, když jsem se s handbikem skulil do trávy. No a poslední den jsme měli ujet 7 kilometrů. Sotva mě posadili na kolo a já se začal pomalu rozjíždět, uslyšel jsem za sebou: „Takhle pojede celou dobu?“ V tom mě šéf skupiny zastavil a zeptal se: „Eš'to vadilo by ti, kdybychom tě přivázali na lano a táhli tě za sebou? Ty by sis jenom užíval jízdu a sem tam zatočil.“ Chtěl jsem vykřiknout, že to nepřipadá v úvahu, nejsem totiž zvyklý cokoli vzdávat, ale viděl jsem, jak se na mě dychtivě dívá zbytek skupiny a bylo mi víc než jasné, že oni to vzdali se mnou! A tak jsem svěsil hlavu a kývnul. Bylo to poprvé a snad i naposledy, kdy jsem musel něco vzdát!! Teď už snad chápete? Odpusťte mi tu malou odbočku.

No a teď konečně, za páté: v hlavě vám najednou exploduje přímo jaderná bomba euforické radosti, která smazala všechny body, které jsem tady zmínil. Najednou se ozvala ta stará dobrá rozhodnost a všechno bylo jasné. Řekl jsem si: „Já pojedu na expedici a odevzdám tam to nejlepší co v sobě mám!“ A když jsem později znovu kontaktoval Zuzku J., bylo mi jasné, že tohle bude mnohem víc, než skvělá parta!! Teď nastal kolotoč se sháněním a balením věcí, ale konečně všechno připraveno k odjezdu a nastal den D!

Gábi

vhodný termín. Což taky nebyla úplně procházka rájem. Sto hlav, teda sice jen padesát, za to padesát dovolených a jiných plánů, tak pak najdete týden, kdy se sejdeme všichni. Nakonec se podařilo. Skvělý. No, nic jiného, než udělat si čas nebo vzít si dovolenou v práci jim nezbylo, protože přeci fakt chtěli jet letos s námi. Kdo by taky nechtěl, že jo? Termín by byl, následoval výběr jednotlivých míst v ČR. Na těchto schůzkách, jsem se vždy usmívala jak měsíček na hnoji, jenom aby se mě nikdo na nic nezeptal. Asi to pochopili, tak se moc neptali, haha. Co potom, když termín a místa jsme měli? Následovaly kempy a doprava. Do toho jsme fušovali trochu méně, za to díky. Protože lepšího busmena bychom asi nesehnali a doprovodný vozidlo taky ne. Asi osud. K ubytování mohli říct něco ti, co mají nakempováno a že to zvládli skvěle. Díky Luďo, za tu chatu v Krkonoších, to byl fakt skvělý nápad. Další důležitý bod plánování byli naši hosté. Ti se měnili jak na kolotoči, a to od samého začátku příprav. Zuzka by Vám mohla vyprávět. Chvilí to vypadalo, že pojedeme sami, ale nakonec jsme našli odvážnou jedenáctku, která se 2 týdny před odjezdem na expedici ještě dvakrát změnila... Na pořadu programu byl teda konečně ten merč, který jsme předtím odložili „na později“. Vše bylo skoro připravené, jen doladit pár detailů, třeba barvu triček (u kterých jsme si vyměnili názory) nebo materiál, taky trochu přetvořit loga a umístění. No, je pravda, že zas tolik toho hotového nebylo, ale je potřeba umět pracovat i pod tlakem, ne? Nakonec jsme z celého seznamu

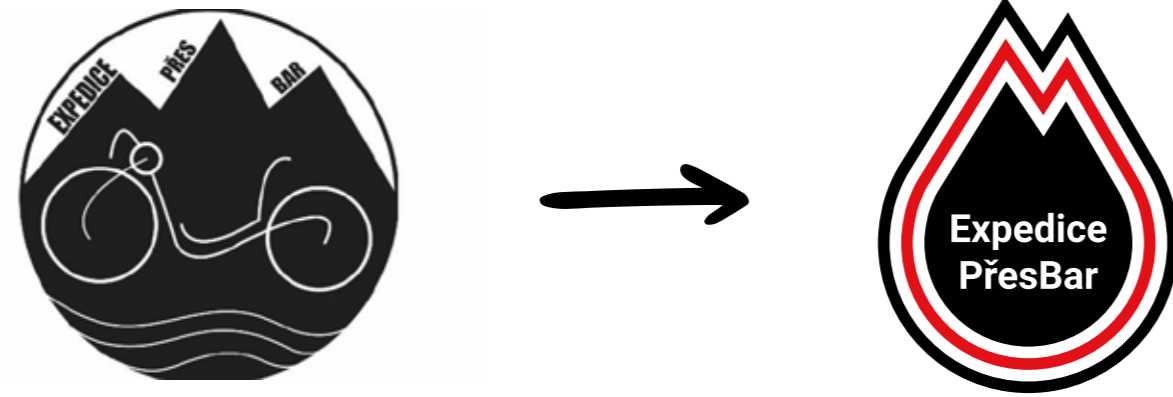
před expedicí

věcí většinu vyškrtali a zbyly nám mikiny a trika z bio bavlny, chápete, šetrné pro životní prostředí nebo jak já ráda říkám, pohladí po duši i po kůži. Dále samolepky a naprosto senzační plecháčky, čí to byl nápad? #sebechválasmrdí

Gábi

A takhle se nám změnilo logo Expedice PřesBar

Zhruba měsíc před expedicí jsme se vydali do Litovle na zkoušku, prý komu teče do stanu, aby to zjistil tam, ale stejně si někteří brali jiné stany, než měli v Litovli. Byly to čtyři dny radosti a smíchu, ale taky nervozity. Symbolem tohoto přípravného kurzu byly špekáčky! Jenom si to představte. Špekáčky na snídani, večeři a na druhou večeři i noční svačinku, a to hned na několik způsobů! Ale o tom nepíšu. Potom bylo EXPO. Teda EXpediční POsezení. Vzpomínáte si na to? To bylo hustý! Nikdo pořádně nevěděl, co dělat, ale všichni to zvládli na jedničku, a ještě u toho vypadali fakt skvěle. Po těchto dnech strávených spolu, jsme se nemohli dočkat expedice.

Poslední čtyři týdny před odjezdem se nesly v duchu shánění posledních sponzorů, abychom měli co jíst (a že jsme měli co jíst), domlouvání posledních nových hostů a ladění seznamu věcí co s sebou. Nevím, jestli někdo opravdu beznadějně řešil batoh jako já. Koupila jsem si kvůli expedici totiž krosnu a oni nám jako řeknou, že cestovka je vlastně lepší pro poskládání se do autobusu? To teda ne... Dlouhé váhání vyústilo v rozhodnutí, že přece nenechám ten batoh doma.

před expedicí

Jít s davem, nebo proti němu? Toť otázka! Přední vědci se stále zabývají obsahem, která z těchto skupin bude mít lepší úsudek. Expedice PřesBar 2020 tohle téma „moudrosti davů“ nevyřešila. Spíš na jednu stranu dokázala, že někdy je prostě lepší jít proti němu. Zbourat mýty, že je něco nemožné, překonat nepřekonatelné a zkusit něco víc, než je běžné. Síla kolektivního úsudku, kdy všichni postupem času táhnou za jeden provaz. Pomáhají, kde můžou a ještě se přitom usmívají, je druhá strana mince této otázky. Tedy jít s davem, který má stejný směr i cíl. V těchto větech se alespoň částečně odráží úsilí, snaha a později i nadšení hostů, studentů, vyučujících i doprovodných osob. Svět je zase o kousek lepší místo k životu, když si vzpomenu na proběhnuší zářijový týden. A tak by to dle mého mělo být.

Danny

Expedice, to znamená objevování neobjeveného. Expedice neznamena jezdit stále na známá místa. Možná by to organizaci kurzu zjednodušilo, určitě by díky tomu proběhlo vše bez stresů a tlaků z neznámého, ale rozhodně by to nebyla expedice! Pokud chceme z expedice udělat obyčejný kurz, pak jezdíme na stejná místa. Pokud však chceme, aby byl objevný, nový, plný celoživotních emocí, pak musíme hledat místa nová.

Překvapivě i tento kurz byl však pro většinu účastníků nový. Rozhodně pro nás garantující učitelé tím, že probíhal v českém prostředí. Většinu hostů zavedl na místa pro ně neznámá v aktivitách, které pro ně také nejsou denním chlebem. I když si to možná ani studenti nechtějí přiznat, tak málo kdo z nich byl v Pohansku, u Vikinga nebo šel na Sněžku cestou českopolského přátelství. Tak, aby Expedice PřesBar nabídla vše, bylo by nejen nutné podívat se na nová místa, ale objevit také v sobě věci netušené nebo málo

kdy objeované. Na to, jestli se i toto povedlo si musí každý odpovědět sám... Tato Expedice PřesBar nabídla pohodu, společnou radost, společné pozitivní emoce.... jediné, co bývá běžně součástí, a tady to nebylo „na pořadu dne“, jsou emoce negativní a řešení konfliktů. Každopádně emoce a konflikt neznamena na sebe křičet nebo se pomlouvat, ale znamená to například muset společně řešit nějakou krizovou situaci, řešit organizační limity a problémy. A těch tu bylo díky vynikající součinnosti všech účastníků minimum. I když se to ani mně nelíbí, tak i negativní emoce a konflikt je neodvratitelnou součástí akcí, společných pobytů, aktivních skupinových zájezdů. To se holt budete muset naučit někde jinde. Tento rok to totiž bylo více než skvělé (taký skvělé)... snad i báječné.

Díky lidi...

Ondra

11.9.2020

Está

Vstávám v 5:30, chvatně se oblékám a čekám na chvíli, až můj drahý otec zavelí k odjezdu. Během čekání jsem víc než neklidný. To, co se ve mně odehrává, by se dalo přirovnat k bouři na moři. Vlny nadšení, odhodlaní, radosti, nervozity, horka a zimy se ve vlnách tříštily jako mořská voda o skály! Konečně se zdola ozval tátův hlas a já sjíždím dolů, ještě se rychle rozloučit se psem, nastoupit do auta a hurá směr Olomouc. Moc nemluví, hlavu si pokládám na opěradlo sedadla, zavírám oči a odevzdám se lehké dřímotě, ve které se snažím soustředit sám na sebe, třídím si myšlenky a pocity.

V 7:00 přijíždíme k fakultě a už z dálky vidím autobus a hlouček lidí. Sotva zaparkujeme a otec mě z auta posadí na vozík, vrhá se ke mně pár známých tváří z předchozích expedic s dotazy: „Jak se ti daří? Těšíš se?“ A taky si ze mě dělají legraci, že vzhledem k tomu, co všechno jsem s nimi prožil, mám už na sobě inventární číslo. Tahle legrace mi ani v nejmenším nevadí, naopak jdu do protiútku s dotazem, jestli mají prachovku. Nechápe se mě ptají: „Proč.“ S úsměvem odpovídám: „No, pokud už patřím do inventáře, tak ze mě musíte každý den setřít prach.“ Všichni se rozchechtají a pak se rozeběhnou tam, kde je potřeba přiložit ruku k dílu. Já se postupně seznamuji s ostatními a čím dál tím víc se mi potvrzuje můj první dojem, že tohle bude výjimečně dobrá parta.

Mezi tím vším lomozem mě obzvlášť zaujala tryskomyš, která energicky pobíhá od jednoho k druhému a rozdává

11.9.2020

pokyny, co kam uložit a kde kdo má být. Záhy se dozvídám, že se ta obdivuhodná osůbka, co má vyřídilku, kterou by jí mohl závidět kdeký poslanec, jmenuje Gabriela. Připomínala mi stavbyvedoucího, který dohlíží na to, aby všechno klapalo tak jak má. Neubráníl jsem se úsměvu, když vytáhla pískátko pro psy a začala ho používat! Během toho rumrajchu jsem si všiml reportérky České televize a v hlavě se mi zjevila myšlenka: „Snad si mě mediální oko nevšimne.“ Nepodařilo se, najednou stála slečna reportérka i s televizní kamerou přede mnou a s úsměvem se mě ptá: „Dobrý den mladý muži, poskytl byste nám malý rozhovor?“ Na mé tváři se objevuje úsměv a sám sebe slyším říkat: „Samozřejmě slečno.“ Proběhne krátký rozhovor, následuje skupinové foto před autobusem a pak už zbývalo jen naložit celý ansámbl dovnitř, ještě krátké zamávání rodinám, které je podpořeno zatroubením autobusu na rozloučenou a mohlo se vyrazit za dobrodružstvím.

Autobus se pomalu rozjíždí, já se pohodlně usadím a dívám se po lidech kolem sebe. Tihle všichni mají oproti mně jistou výhodu. Už se totiž seznámili na předexpedičním víkendu, kterého jsem se bohužel nemohl zúčastnit. Na mně teď bylo, abych si o každém udělal prvotní obrázek a jsem přesvědčený, že oni dělali to samé. Ale čím víc jsem studoval obličej koleme sebe, tím víc se mi potvrzoval můj prvotní dojem o tom, že tohle bude jedinečná parta lidí!

Na dvojsedadle přede mnou sedí dvě děvčata. Jedna se jmenuje

Est'a

Bára a druhá Alenka a podle jemného chichotu se domnívám, že si vyprávějí něco veselého. No, a protože já nesmím chybět tam, kde je nějaká legrace, nakloním se před sebe a chvíli poslouchám o čem se ty dvě chichotalky baví. Když zjistím, že jde o veselé historky ze života, zase se opřu zpátky do sedadla, tohle totiž vážně nebylo pro moje uši. Nepatřím k těm lidem, kteří strkají nos do cizích životů. Díval jsem se z okna na ubíhající krajinu. Cesta, po které jsme jeli nás vedla do kempu Valtice. Přemýšlel jsem, jaké to tam asi bude a taky o tom, že máme ještě dneska ujet 28 kilometrů na kole. Chvíli se o mě pokoušel záchvat paniky, ale celkem rychle jsem ho zaplašil tím, že jsem začal pospávat. Když jsem otevřel oči, autobus zrovna zastavoval. Byli jsme na místě. Celý ansámbl se vyvalil ven a pak nastalo pravé mravenčí hemžení. Vytáhli se všechny věci z kufru, pak následovalo rychlé roztřídění na spacáky a tašky. Já jsem si sjel dolů z kopečku k Báře a Agátě, vyměnili jsme si informace o tom, že jsou poprvé na expedici a jak nás objímá nervozita z toho, že si máme už za chvíli sednout za říditka handbiku. Náš rozhovor netrval dlouho, protože k nám přišel vysoký, šlachovitý, hnědovlasý mladík, usmál se na mě, podal mi ruku a řekl: „Ahoj, já jsem Míra.“ Já jsem jeho úsměv opětoval, přijmul jsem nabídnutou ruku, silně jsem ji stiskl a představil se: „Ahoj, já jsem Est'a.“ Následné minuty jsme si hleděli do očí a já jsem během těch pár minut věděl všechno, co jsem vědět musel. Hlavou mi táhly myšlenky: „Ano, tohle je chlap, který mě nenechá ve štychu, je zodpovědný,

Gábi

Brzy ráno před odjezdem z domu, jsem pečlivě přivázala spacák i karimatku na krosnu. To byla blbost že? Nachystala jsem si poslední věci, naložila je do auta a s myšlenkou: „Co nemám, to nepotřebuju“ jsem vyrazila za tmy do Olomouce. První zastávka byla ve firmě Vrtal, kde na mě čekalo naložené auto sponzorskými dary a expedičního merče, které jsme večer před odjezdem nachystali. Otočila jsem se s tím na Neředín, kde to studenti vyložili před budovu, a pak už jen zbývalo vrátit auto, vzít si své věci na expedici a rozloučit se na týden.

Před budovou NC jsme se postupně scházeli. Někdo přijel dříve aby mohl pomoci, někdo později aby nezavazal. Čekala nás tak první výzva, a to naložit všechna kola do vleku a batožinu do autobusu. Tady se vracím k mé lehkomyšlnosti, kdy jsem na moji krosnu přivázala karimatku i spacák. Mohla jsem to čekat. Někdo mi to z toho odvázal, když dával batoh do zavazadlového prostoru autobusu. Podezírám toho na první pohled sympatického busmena. Hned na začátek nám totiž dal silně najevo, že můžeme být rádi, že vůbec my můžeme na sedačky. Haha, na můj nápad: „Co se nevejde dolů do autobusu, dáme do uličky“ jsem byla odpovědí: „Na to holčičko zapomeň!“ hodně rychle vrácena do reality. A že tam takových nápadů bylo více. Nic, co by nespravilo seznámení se při společné jízdě. V průběhu nakládání jsme někteří stíhali ještě odpovídat na otázky v rozhovoru pro Českou televizi. Jakmile se všechny věci naložily, nastal čas na rozdání triček a mikin, společné foto a

11.9.2020

hurá naládovat se do autobusu. Vzadu už nebylo žádné místo, tak jsem si našla volné sedačky vepředu a uvelebila jsem se. Jelikož jsem seděla hned ve druhé řadě, tak jsem to měla k tomu již zmíněnému busmenovi blízko. Hned při odjezdu jsem se s Lojzou seznámila, a tak začala skvělá cesta vstříc expedičnímu dobrodružství. Netrvalo dlouho a dojeli jsme do první cílové stanice. Kemp Valtice. Naprosto vylidněný prostor, kde jsme si mohli vybírat, kde postavit stany. Rozložili jsme tábor, vyložili kola a připravili se na první společnou jízdu. Před odjezdem, nás čekala první seznamovací schůze, kde jsme se všichni navzájem představili. Plán zněl jasně. Ujet 28 kilometrů, omrknout Hraniční zámek, Tři Grácie, Dianin chrám, tedy Rendez-vous, jinak řečeno „rande vu“ a někteří odvážlivci to vzali až na Kolonádu Reistna. Kam nedojely naše kolové dopravní prostředky, dojel Krokyn. To byl sympaťák, co řídil doprovodné vozidlo. Najezdil několik kilometrů, jen aby nás viděl na našich zastávkách, no není to hezký? A aby nejezdil tím autem sám, vždycky se s ním někdo svezl. Třeba Jirka mu dělal v autě po Valticích vždy doprovod a sem tam ho doplnil Est'a, Milda, Áda nebo Barča. V kempu jsme se zase všichni sešli, zhodnotili první den, uvařili první jídla v bojových podmínkách a užívali jsme si mladého večera.

11.9.2020

bude s ním určitě sranda, a když to bude potřeba, potáhne mě třeba na zádech!“ O můj bože, kdybych jenom tušil, že se za pár dní stanou moje myšlenky skutečností. Když jsme si jeden o druhém udělali dostatečný obrázek, šli jsme najít moje věci. Podařilo se nám to celkem rychle, a pak jsme si začali pomalu zařizovat naše provizorní obydlí. Když Míra rozbalil karimatku, informoval jsem ho, že je samonafukovací. Jeho odpověď: „Vynikající!“ Vyjádřil se pochvalně i o komíncích, které jsem měl v tašce a přidal k tomu pochvalu mého vybavení. Odpovědí mu bylo moje pokývnutí hlavou. Míra zatím vytáhl moje pyžamo a hodil ho dovnitř do stanu.

Chvíli jsme ještě čekali, než ostatní postaví a zařídí svoje stany, pak následovala rychlá schůzka v hlavním stanu, kde se nás Ondra, garant projektu, pedagog a hlavní dozorce zeptal, jestli jsme najezení. Když jsme ho ujistili, že ano, informoval nás, kde se nacházíme a o tom, jak se máme v tomto kempu chovat. Pak už nic nebránilo tomu, abychom si naštelovali kola, vyhoupli se do sedel a hurá na cestu. To nadšení platilo asi jen pro ostatní, protože já jsem vyrazil hlemýždí rychlostí 1 mm za vteřinu a můj vnitřní hlas mi začal říkat: „Tak je to tady, tvůj stres a obavy tě dostaly, svázaly tě a teď už tě nepustí!“ Z kempu mě museli dotlačit na chodník, který byl v mírném kopečku, ale ten jsem vyjel celkem dobře. Mezi tím, co jsem se lopotivě plahočil k vrcholu toho kopečku, mi o uši zvonily povzbuzující hlasy: „Zaber, pojd', Máš na to!“ Na vrcholku toho malého krpálku se

Est'a

sešla kmenová rada a usnesla se, že vzhledem k mým řidičským dovednostem bude lepší, když mě naloží do doprovodného vozidla, které mě zaveze až ke Třem Gráciím. To byla naše první

11.9.2020

Est'a

zastávka. Zavolali Krokyna, to byla naše technická podpora. Museli jsme na něj pár minut čekat, protože Krokyn jel napřed. Čekal jsem s Ondrou, zatím co můj tým pokračoval v cestě ke Třem Gráciím, kde už byly cyklostezky a byla tam tudíž možnost bezpečné jízdy. Během čekání mi Ondra vyčinił, že jsem se na expedici vůbec nepřipravoval. Připadal jsem si jako školáček, který přinesl domů ze školy pětku. Se sklopenou hlavou jsem cítil, jak rudnu studem a vztekem. Styděl jsem se za sebe před člověkem, kterého uznávám a ctím jako málo koho. Vztek jsem měl sám na sebe.

Za chvíli dojel Krokyn a s úsměvem na tváři se zeptal: „Tak koho mám naložit?“ Když viděl mě, rozšířil svůj úsměv ještě víc a zahláholil: „Tady tohohle sprostáka?“ Nečekal na odpověď a společně s Ondrou mě začali nakládat. Když naložili mě a můj handbike, vyjeli jsme k naší první zastávce. Zatímco se auto kodrcalo cestou necestou, zavřel jsem oči a v lehké dřímotě mi bylo umožněno přemýšlet a mluvit sám k sobě: „Tak hele, nejsi tady proto, aby sis honil ego, ale proto, že chceš restartovat sám sebe a máš k tomu všechno co potřebuješ. Nejen pořádné překážky, které musíš překonat! Máš tu i tým lidí, kteří tě podpoří, podepřou a budou s tebou dýchat, když to budeš potřebovat!! Tohle není skupinka individualit, ale dobře šlapající stroj, který je zakalený společným bojem!“ Otevřel jsem oči a najednou do mě po dlouhé době vjel pocit odhodlaní a tvrdosti s malou výjimkou. Můj názor o těchto výjimečných lidech je chybný a

znovu jsem odněkud z dálky slyšel hlas svých myšlenek: „Ne, tohle není stroj, ten totiž dělá mechanicky činnost, pro kterou byl naprogramován! Tohle je rodina, která v tebe věří, a právě proto je nesmíš zklamat. Nejen kvůli nim, jejich elánu a síle, ale i kvůli sobě!!“

Když auto zastavilo, byl jsem znovu posazen na handbike s tím rozdílem, že tentokrát jsem byl nabitý energií a rozhodností!!! Byl jsem ujistěn o tom, že to tady ještě jednou zkusíme a když to nepůjde, vrátíme se k autu a pojedeme zpátky do kempu. Bylo mi jasné, že mají obavy, jestli to vůbec zvládnou. Sice mi tu otázku nikdo nepoložil, ale já jsem ji cítil ve vzduchu. Ale ty pocity, které se ve mně za tu krátkou dobu nastřádaly mi poskytl štít, o který se jejich strach tříštil jako kamení pod sbíječkou. Říkal jsem si: „Vím, že máte strach, ale nemusíte se bát, však já vám ještě ukážu, za co stojím!“ U Třech Grácií jsme si chvíli odpočinuli a prohlédli si nádherné okolí. Ondra mě informoval o tom, že jisté části naší trasy opět dojedeme k autu, které nás odveze zpátky do kempu. Bylo řečeno všechno, co být řečeno mělo, a tak už nic nebránilo tomu, abych se znovu vydal do boje! Mirek se rozhodl, že poběží za mnou u zadní části handbiku. Uvázal lano, aby mi pomáhal brzdit, kdyby náhodou selhaly moje řidičské schopnosti. Musím přiznat, že mi bylo Míry trochu líto i když je to voják, ale moje lítost vůbec nebyla na místě. Míra to zvládl výtečně. Cesta, po které jsme jeli nás vedla lesem, ve které bylo na můj vkus až moc komárů, sem

O expedici jsme se dozvěděli přes sociální síť. Byli jsme rádi, že jsme byli vybráni. Jeli jsme na poznávací víkend v Litovli. Ani já, ani manžel jsme nevěděli, co nás čeká. Byli jsme mile překvapeni. Pohoda, milé přivítání a krásný víkend. Ale stále jsme nevěděli, co nás čeká ten týden expedice. I když jsme byli po České republice, tak jsme si to náramně užili. Jak kola, tak sjiždějí Vltavu a ta Sněžka, to byla třešnička na dortu. Nádherný týden. Jelikož je manžel tělesně postižen, tak je vidět, a bylo mi to ukázáno, že se dá dělat vše.

Děkuji studentům za krásný týden.

Jana a Jiří

Přes Valtice na kolech, Vltavu v Českém Krumlově až na nejvyšší vrchol Česka, aneb když se sejde tým skvělých lidí s cílem něčeho společně dosáhnout...to byla Expedice PřesBar 2020. Každý si odnášíme plno úžasných zážitků, a hlavně cenné zkušenosti. Moje počáteční představa o expedici byla několikanásobně naplněna a jsem vděčná, že jsem mohla být toho součástí.

Peťa Z.

Pro mě osobně bylo velmi milým překvapením, když jsem se dozvěděla, že místo Rakouska pojedeme do České republiky. Protože ta místa, která jsme vybrali, mě doslova nadchla. Nejvíce jsem se těšila do Valtic na kola, protože ta mi jsou ze všech tří aktivit nejbližší a samotné Valtice jsou prostě nádherné. Nakonec ale všechna očekávání přebil výstup na Sněžku. I když počasí v ten den bylo z celého týdne nejhorší, cesta nejsložitější, tak ten pocit a radost na vrcholu Sněžky byl nepopsatelný a to doslova. Protože to, co jsme tam zažili, popsat prostě nejde.

Eva

„Jsem zde pro lidi, především pro ty, na jejichž úsměvu závisí naše štěstí“ Děkuji moc za bezpočet úsměvů a milion vzpomínek...

Adam B.

Řekl bych to svými lopatáckými slovy, budu z toho žít celý život!

Lojza

11.9.2020

tam nějaký ten kořen nebo dolík. Z těch všech překážek, které jsem tu teď vyjmenoval, byli nejhorší komáři. Občas jsme museli zastavit na dvouminutovou přestávku, sotva se tak stalo, začali na nás komáři podnikat frontální útok a obdařili nás kousanci, ale pro nás to byla jen další výzva, kterou jsme museli přijmout pro vítězství v tomto boji. Já jsem měl v hlavě jen jediný povel: „Šlapej!“ Pot mi stékal po zádech, na spáncích mi bušilo tisíce kladiv a v ústech jsem měl sucho jako na Sahaře. Při jedné naší zastávce se na mě můj tým, který jel sice trochu napřed, ale pořád se drželi po našem boku podíval a padnul dotaz: „Nemáš žízeň?“ Udýchaný s nachovou barvou v obličeji jsem odpověděl: „Mám přímo šílenou.“ „A kde máš vodu?“ Se zklamáním v hlase jsem odvětil: „V batohu a ten jsem bohužel nechal v kempu.“ V tom okamžiku se před mýma očima objevila červená láhev s vodou, když jsem se podíval, kdo mi podává vytouženou vodu, uviděl jsem Mírovu usměvavou tvář. S vděčným pohledem jsem se chopil lahve a začal chtivě pít.

Po téhle malé pauze jsem připraven dotáhnout zápas do vítězného konce. Ptáte se, s kým jsem to vlastně zápasil? No přece sám se sebou. Pokaždé, když jsem šlápl do pedálů mi hlas v hlavě našeptával: „Vzdej to, zpomal, zastav!“ Jenomže v tom okamžiku se mi před očima začaly objevovat všechny ty posměšné obličeje, znovu jsem slyšel urážky a cítil každý kopanec nebo ránu pěstí, kterými mě v minulosti různí lidé častovali! Je pravda, že v minulosti jsem díky těmto výjevům

Est'a

často padal na kolena, ale teď mi přišly náramně vhod, dodávaly mi totiž odvalu k dalšímu šlápnutí, ale myslel jsem i na svou novou rodinu, na ty, kteří se tady a teď potí s námi všemi. Na svého dědu, babičku, maminku, otce a taky na Míru, který teď běží po mém boku. Tihle všichni mi dodávali právě to, co jsem v těch chvílích potřeboval! Konečně jsem zastavil před naším doprovodným vozidlem a byl to převzácný pocit, jako když se prodíráte sněhem, jste prokřehlí a pak znenadání začne svítit slunce, které vás zahřeje. Zase mě naložili do auta a já se znovu propadl do spokojené dřimoty. Když jsme dojeli zpátky do kempu s hrdostí a radostí jsem volal domů a svému otci jsem oznamoval, že mám za sebou první úspěšný den. Pak jsem čekal, až dorazí zbytek mé nové velké rodiny. Když se tak stalo, následovala zasloužená sprcha. Hlavně můj „expediční táta“ s „expediční mámou“ ji potřebovali. Aha, vy ještě nevíte, kdo byl můj expediční táta s mámou. No krátce po seznámením se s Mírou, jsem se seznámil i s Pavlem. Dobrým, usměvavým človíčkem, a tak jsem z těch dvou, udělal mámu a tátu. Ptáte se, kdo byl kdo? Míra byl máma a Pavel byl táta. Odpusťte mi další malou odbočku. Po sprše následovala zasloužená a velmi chutná večeře, potom krátký mítink, abychom byli patřičně připraveni na zítřek. Teď už slavnostně zakončit úspěšný den veselím, posezením u kofoly a vína.

Táto doba je neistá, povedzme zaujímavá, prevratná a neštandardná. Ten, kto sa dokáže prispôbiť a spontánne pracovať s novou situáciou, ktorá nastala a postupne sa každú chvíľu mení, má vyhrané, pretože je to podľa klimatických alarmistov iba začiatok. Ak sa nespamätáme a nezačneme k planéte správať inak, je naozaj nevyhnutné, naučiť sa žiť s touto situáciou. Toto leto bolo pre mňa pokľudnejšie, strávené so svojimi blízkymi a objavovaním vlastnej krajiny, samej seba. Coronavirus nám do životov priniesol veľa negatívnych, avšak aj zopár pozitívnych vnemov. Vždy pravdaže záleží na uhle pohľadu.

Expedícia cez bariéry bola moja prvá skupinová akcia v rámci oboru APA, prvá skupinová záležitosť v roku 2020 vôbec. Bola som veľmi milo prekvapená. Na začiatku som nevedela, čo ma čaká, ale postupne sa to začalo odkrývať. Na konci Expedície cez bariéry som bola presvedčená o správnosti oboru, ktorý študujem a o budúcnosti a jeho význame. Bol to pre mňa týždeň, na ktorom som sa veľa naučila, spoznala nových skvelých ľudí, aj svojich spolužiakov. Česká republika je krásna.

To čo sme dnes prežili, zažili a dokázali, azda nikdy nezabudnem. Verím, že nie len ja. Dokázali sme, že bariéry reálne neexistujú. Spoločnými silami sme

sa vyškríabali na vrchol Českej republiky. Všetci z nás, študenti aj klienti, si dnes siahli na dno svojich síl. Aj najotuzilejší účastníci sa dostali von zo svojej komfortnej zóny a potkali svoje hranice. Najdôležitejšie je vždy odhodlanie. Kde je vôľa, je aj cesta. Počas výšľapu na vrch nám isto chodili hlavou rôzne myšlienky o zmysle tohoto rozhodnutia a o zmysle života. Teda aspoň mne. Dokázali sme, že život sa dá užívať vždy. Nech sa stane čokoľvek, vždy sa dá nájsť dôvod. Dôvod na radosť, radosť zo života. Toto dobrodružstvo sa len tak ľahko nezabudne. Budeme to cítiť a žiť z týchto spomienok ešte pár mesiacov. Všetci sme zo seba dali toľko síl, koľko sme mali. Každý to mal odlišne a to bola iba jedna časť našej expedície „České naj“.

Podarilo sa mi krásne vyčistiť si hlavu a vrátiť sa späť do reality plná pozitívnej energie a odhodlania. Som naozaj veľmi vďačná, že som mohla byť tejto akcie súčasťou. Prajem všetkým ľuďom, či už plne zdravým, alebo handicapovaným, aby zažívali vo svojom živote podobné svetlé a príjemné časy, ktoré nás posúvajú, motivujú a prinášajú určitý zmysel do života.

AMEN

Paťka

Před expedicí jsem žil v domnění, že po dvanácti letech práce na střední škole s žáky se SVP, mě už nic moc nového nepřekvapí. Opak byl pravdou. Už v pátek, když jsme se „nalodovali“ do autobusu, jsem začínal tušit, že půjde o nevsední zážitek. A také to tak bylo. Naši hosté mě každým dnem nepřestávali překvapovat svou neuvěřitelnou chutí do života, neustálou touhou po nových zážitcích a neutichající odhodlaností pokořovat své limity. Jsou to borci a velice si jich vážím. Bylo mi ctí, se zúčastnit téhle expedice.

Děkuji

Pavel

Expedice PřesBar 2020 byla pro mě nezapomenutelným a jedinečným zážitkem. Troufám si říci, že pro každého z nás byla výjimečná a plná zážitků. Dokázali jsme si, že každá překážka má řešení a vše jde lépe s humorem a zpěvem - „Kde si včera bol?“ Expedice PřesBar 2020.

Verka

PExpedícia mi v mojom živote znova dokázala, že všetko je možné a neexistuje to sa nedá. Pre mňa to bola dovolenka s riadne dobrými ľuďmi v prekrásnej prírode Česka. Spoznala som miesta, na ktoré sa určite ešte vrátíme. Každý deň bola výzva a prekvapenie a chcem opísať tri najsilnejšie zážitky.

1. Romantická plavba po Vltave v Českom Krumlove, kde som sa zmohla len na slova: „Jeeeeej, waaaau, oooo,

pozrite saaaa všetci !

To je riadne krásne !!!!!“

2. Nekonečné schody na Snežku, miestami viditeľnosť nulová, ale zato vrcholové endorfíny a čistá obloha nás čakali v 1603 mnm.

3. Keď sme po posledných raňajkách, ktoré som aj tak prespala, uvedomili, že je koniec a mohli sme povedať, že to bola riadne dobrá expedícia.

Ďakujem všetkým. Aj našim riadne dobrým učiteľom ktorý tento predmet zahrnuli do NMgr. APA pretože si myslím že je najdôležitejší na pochopenie zmyslu celého štúdia.

Prajem všetkým, majte okolo seba vždy tých správnych ľudí. Nech sa v živote stane čokoľvek.

Krška

12.9.2020

Po vydatném, posilujícím spánku v teplém spacáku jsem se probudil do slunečného rána. Míra (expediční máma) mi pomohl s oblékáním, potom mě posadil na vozík a hurá na společnou snídani, při které jsme si dělali legraci sami ze sebe. Verča Ch., která se stala stravovací referentkou pro tento den, dělala si srandu, že pekla celou noc, když mi podávala vánočku namazanou marmeládou. Zbytek konverzace se točil okolo toho, kdo se jak vyspal. Jestli někdo chrápal a jak se těšíme na dnešek. Během snídane jsem myslel na to, že mám podruhé sednout na handbike, ale nebyl ve mně strach nebo nervozita, naopak byl jsem odpočatý, svěží a nabytý energií. Po vydatné snídani jsme se převlékli do cykloresu, helmy na hlavy a další den plný šlapání mohl začít. Bylo domluveno. První část dnešní trasy pojedou na handbiku můj kolega Miloš a já pojedou v autě s Krokynem a v druhé části se prohodíme. Naložili mě, Miloše a Jirku do auta, které nás zavezlo na nedaleké parkoviště, tam posadili Miloše na handbike, zatímco já a Jirka jsme s Krokynem pokračovali k domluvené zastávce, kde jsme se měli s Milošem střídat. Když jsme dorazili na místo, Krokyn nás jednoho po druhém vytáhl ven a čekali jsme na to, až skupinka dorazí, ale protože svítilo sluníčko, bylo to příjemné čekání. Uznejte sami, nad vámi je azurové nebe, vy sedíte u rybníka a povídáte si s člověkem, který má pozitivní přístup k životu, co můžete chtít víc?

Sotva skupinka dorazila, bylo mi oznámeno, že musím ještě chvíli vydržet, protože handbike je porouchaný! Hned mi bylo

Est'a

jasné, proč šla ta potvora (handbike) tak těžko rozjet. Tenhle handbike má totiž motorek, který vám pomáhá při šlapání, no, a právě ten motorek byl v háji, proto jsem včera musel vynaložit takovou sílu. Když dovezli z kempu náhradní stroj a pomohli mi se na něj posadit, věděl jsem, že dneska to bude o 100% lepší než včera a taky to tak bylo. Rozjezd i řízení bylo bez problému! Cítil jsem se jako orel, který roztáhl křídla a teď svobodně letí a nechává se unášet větrem. Zkrátka a dobře jsem si to maximálně užíval. Za mnou jel můj tým a korigoval mi směr pokyny doprava nebo doleva, ale nebyl bych to já, kdybych neměl nějaký ten karambol. Jednu zatáčku se mi nepodařilo vybrat, a tak jsem skončil v trávě. Hned tu bylo moje depo s otázkami: „Jsi v pohodě? Není ti nic?“ Když jsem je ujistil, že mi nic není, viditelně si oddechli. Vytáhli mě z trávy a začali ze mě obírat bodlák, který mě při srážce popíchal a při tom si dělali srandu: „Est'o tebe ten bodlák nepíchá?“ S úsměvem jsem odpověděl: „Ne vůbec ne.“ Odpověděli mi, že jsem nějaký divný. Zbytek cesty proběhl v pohodě. Dojeli jsme zpátky k autu, Krokyn mě naložil dovnitř a vyrazili jsme zpátky do kempu. Po cestě jsem se spokojeností v hlase odpovídal na Milošovi a Jirkovi dotazy: „Jak to šlo? Jak se ti jelo?“ Moje odpověď byla jednoslovná a jednoduchá: „Dobře.“ Tím bylo řečeno vše. Když jsme dorazili do kempu, opět následovala sprcha, potom chutná večeře a nezbytný mítink. A úspěšný den se prostě musel oslavit kofolou a dobrým vínem, pak už následoval pouze zasloužený spánek.

Gábi

12.9.2020

Druhý den nás čekal větší okruh. Jak s oblibou zaokrouhlujeme, tak bezmála 60 kilometrů. Teda jen někteří z nás to ujeli. Jiní si to zkrátali, ale to nikomu ani muk, jo? Pořád bychom rádi říkali, kolik jsme toho ujeli, haha.

Ráno jsme se nachystali, nasnídali a bez řečí vyrazili. Teda bez řečí, jak se to vezme. Před táborem jsme se seskupili a rozdělili do předem promyšlených skupin dle výkonnosti. Ochomýtal se kolem nás Wilda a nahodil oční kontakt. Říkala jsem si: „Tvař se, že zrovna něco děláš, aby se tě na nic neptal.“ Plán nevyšel, jelikož přistoupil a položil mi jednoduchou otázku: „Znáš cestu? Víš kudy jet?“ Na tyto otázky jsem neměla správnou odpověď. Můj smysl pro orientaci není moc chválihodný, ale organizace by mi šla. Tak jsem ze sebe vypudila: „Neznám, ale Luďa ji zná. Jede s námi a my se ho budeme držet!“ Zřejmě jsem ho, dle výrazu v jeho tváři, svou odpovědí neuspokojila, ale neptal se dál. Pár vteřin na to se má skupina dozvěděla, že Luďa s námi v týmu nepojede. To byla lehce nepříjemná situace, protože na mě Wilda opět upřel svůj pohled. Dřív, než stačil cokoli říct, jsme našli nového vedoucího našeho týmu. Naďa se rozhodla převzít otěže a my jsme jí plně věřili v jejich orientačních schopnostech. Wilda se však otázel ještě jednou otázkou: „Náradí pro případ defektu máte?“ Pohotově zareagovala Peťa Z.: „Mám! Mám v batohu náradí, lepení, pumpičku, dvě náhradní duše a lano!“ Spokojen s odpovědí, jelikož se nezeptal, zda bychom to byly zvládly vyměnit či opravit, se otočil a šel doufám zkontrolovat

Gábi

12.9.2020

ostatní skupinky. Postupně startovaly jednotlivé týmy, někteří hosté jeli s Krokynem na bezpečnější místo, kde by nastartovali své stroje, jiní se vydali po vlastních kolech již od začátku. Úkolem dne bylo navštívit nejnižší místo Moravy. Tedy soutok Moravy a Dyje. Jedna skupina tam dorazila s předstihem a my ostatní jsme jim sice byli v patách, haha, ale nakonec z časových důvodů jsme byli nuceni cestu zkrátit. Novým úkolem dne byl tedy Zámeček Pohansko. Krásné prostředí, nádherné počasí a skvělý kolektiv nám zpříjemnil svačinku a oběd a vyrazili jsme dále. Po cestě se studenti v našem týmu střídali jako motor pro Barčin handbike. Ten totiž pohon neměl, tak jsme nahodili lano a Barču vyvezli i do největšího kopce! I přesto, že v určitých situacích mám za říditkami sama co dělat, rozhodně jsem vzala po obědové pauze konec lana do svých rukou. Pečlivě jsem poslouchala instrukce od Míši, jak nejlépe ji dopravit z bodu A do bodu B, aniž bych Barču nechala někde v příkopu. „Všichni ready?“ zvolala jsem při odjezdu. Pár lidí mi beze slov přitakalo, tak jsem se rozjela. První start nám teda moc nešel, ale povedlo se. S několika zastávkami jsme s Barčou dojely na místo určení, kde došlo k výměně stráží. Po celém dni se nám na obzoru objevil náš kemp. Víte, jakou výhodu má, přijet výrazně později než ostatní? Večeře hotová, a ještě se nemusíte mačkat ve sprchách. Nebojte teplá moc netekla, i když jste šli první na řadu, haha. Na programu bylo schůzování a lehké balení na odjezd následující ráno. Jak jinak zakončit skvělé dny na jižní Moravě než vínem, burčáčkem a zpěvem?

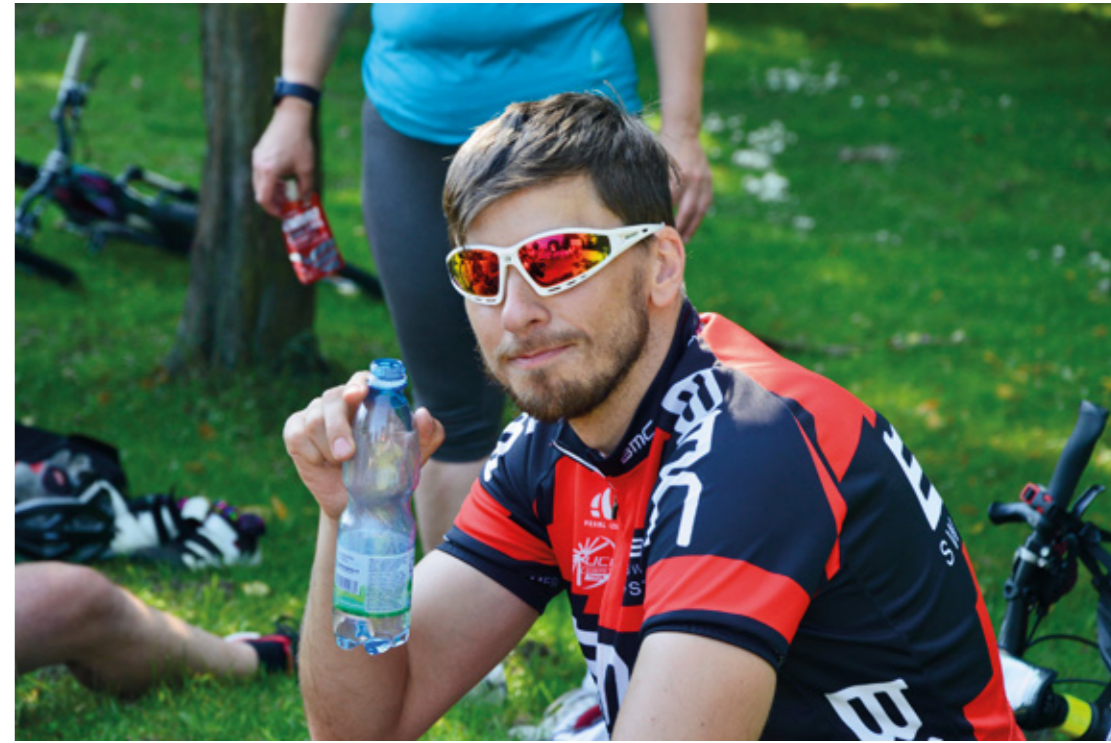
Letošní expedice konaná v našich krásných končinách byla naprosto nezapomenutelná! Nejen splněním výzvy mnoha hostů, krásnou přírodou naší vlasti, ale především výborným kolektivem a partou všech zúčastněných! A i přes nemožnost absolvovat expedici v zahraničí si zde mnoho lidí mohlo uvědomit, že všude dobře – doma nejlíp.

Ouško

“Zúčastnila jsem se Expedice PřesBar 2020 jen v jejich začátcích, ale už na cykloetapě ve Valticích bylo jasné, že tato skupina studentů, kde převládala převážně něžná část populace, nebude překvapivě silná jen v pažích, ale bude neuvěřitelně silná hlavně uvnitř, že hradě zastane i takové výzvy, před kterými by smekl i dělník se sbiječkou.”

Markét

Po oslovení, zda bych měl zájem jet na expedici, jsem ani chvíli neváhal, tušil jsem, že tahle expedice bude výjimečná, jako všechny předchozí, které jsem již navštívil, a to se mi i splnilo.

Když jsme se v pátek ráno nalodili do autobusu, jeli jsme do Valtic, kde jsme dopoledne postavili stany a ubytovali se a odpolední program byla jízda na kole v okolí Valtic, zážitky byly zajímavé, protože jízda na kole byla spojená s různými zastávkami a poznávání zajímavých míst, které bych normálně nenavštívil nebo neokomentoval.

V sobotu naše jízda na kole byla o to zajímavější, že nás čekalo 60 km v pedálech, což jsme v podstatě všichni zvládli bez úhony.

V neděli jsme se přesunuli do Českého Krumlova, respektive do Větrní, kde jsme opět postavili stany, večer jsme si udělali táborák a v pondělí jsme sjížděli řeku Vltavu. Na této jízdě mě zaujalo stanoviště, kde jsme se lehce občerstvili, bylo to specifické místo, kde dělali staročeské placky, které nikdo jiný nedělá, jelikož se pečou na otevřeném ohni. Tento zážitek byl pro mne velmi zajímavý, jelikož jsem nikdy nic takového neokusil.

V úterý naše cesta na vodě byla více zpestřená bariérami, kterými byly

například jezy, jež bylo nutné nějakým způsobem překonat. Jeden jez jsme museli přejít po souši, ale další jsme mohli sjet na lodích a všichni, až na drobné výjimky, jsme je sjeli bez problému. Večer bylo v plánu, že se půjdeme podívat do Českého Krumlova. Ale protože nám balení lodí zabralo spoustu času, nezbyl nám čas na návštěvu města.

Další den jsme se autobusem přesunuli do Krkonoš, do Horní Malé Úpy, kde jsme byli ubytováni v krásné roubence, s velkou společenskou místností, kde se nacházel krb a kde jsme trávili společné večery. Ve čtvrtek jsme vymysleli výlet na Sněžku, a to byla pro některé obrovská výzva. I přes drobné potíže se výšlap vydařil, a my tak v podvečerních hodinách dokázali nemožné, a společně jsme se všichni vyfotili na nejvyšším vrcholu ČR.

Expedice tak byla zakončena příjemným závěrečným večerem, kde jsme si všichni vyměnili dojmy z našich zážitků. Během pátku nás už čekala závěrečná cesta domů.

Tímto naše expedice skončila, ale v našich vzpomínkách zůstává navždy.

Standa

Když se řekne Expedice PřesBar, tak mě napadnou 3 slova: překážky, cíle, zábava. To všechno vyjadřuje mé pocity a vzpomínky. Všechny vytyčené cíle jsme splnili, překážky překonali a zábavou se jen hýřilo nejen o večerech. Nejvíce mě bavilo jet na tandemu 60 km. Cíl, který jsem si nebyl schopný představit, že ujedu, a přece jsem to zvládl. Sjet Vltavu, další nepředstavitelný cíl pro mě. Měl jsem strach sjezdět jezy a dalo se to. A vylézt na Sněžku? No, tam bylo ale překážek. Pořád samé kameny, kanálky a těch schodů bezpočetně. Úplně bez energie jsme vylezli nahoru, ale s pocitem, že jsme zvládli i nemožné.

Jarda

Týden na Expedici byl celý nezapomenutelný, každý den byl něčím speciální. Nicméně asi nikdy nezapomenu na moje časté návštěvy škarpy s handbikem, sjezdění vltavských jezů suchou nohou a taky na nekonečné kamenné natřásání a nevěřící pohledy Poláků cestou na Sněžku. Všechno jsme to nakonec společnými silami zvládli. Byla to velká sranda, díky za to.

Barča A.

Čím více se Expedice PřesBar blížila, tím více nervózní jsem z ní byla. Máme vše? Zvládneme to? Zabalila jsem si všechno? Mám přilbu na kolo? Mám kartáček? Mám pastu na zuby? Budu vůbec mít čas si je vyčistit? Tyto myšlenky se mi honily hlavou dny, minuty, vteřiny před srazem u budovy NC. Počáteční nervozita a nejistota však pominula v okamžiku, kdy jsme se všichni před naší alma mater sešli. Ze všech účastníků, ať už studentů, učitelů či hostů čišila pozitivní energie, nálada a odhodlání, že si tento týden společně pořádně užijeme. A taky užili! Byla to jedna velká jízda. Počínajíc cykloturistikou v Lednicko-valtickém areálu, dlouhými procházkami s vidinou skvělého burčáku a vzájemnou spoluprací hostů a studentů při cestách zpět do kempu. Přes sjezdění Vltavy, kde se naše výprava ještě více stmelila dohromady. Až po náš největší společný cíl, a to výšlap na Sněžku, kde se projevilo, jak skvělou partu jsme za ty předešlé dny vytvořili. Tato expedice mi dala do života hodně, hlavně to, že nezáleží, kde jste a co děláte, hlavní je to, s kým to je. A to musím říct, byli jsme „riadne dobrá expedícia“!

Sabča

13.9.2020

Dnešek byl ve znamení přejezdu z kempu Valtice do kempu Viking. Šlo o sedmihodinovou cestu autobusem. Takže po snídani nastalo táborové hemžení. Všechno, co mělo ruce a nohy se dalo do balení věcí, spacáků, karimatek a stanů. Šlo to celkem rychle, takže zanedlouho bylo všechno připraveno a naskládáno v autobusu. Všichni naskákali dovnitř a mohlo se vyrazit. Cestu jsem trávil různě. Dospíváním toho, co jsem v noci nestačil, pokecal jsem s Peťou S., který mi dělal spolusedícího, nebo jsem pomáhal vymýšlet básničky na pohledy pro sponzory. Samozřejmě byly i zastávky na občerstvení. Tak nám vesele a družně cesta uběhla a po sedmi hodinách jsme šťastně dorazili do kempu Viking. A opět nastalo hemžení všeho lidu. Vybalovaly se věci z autobusu, stavěly se stany a připravovala se večeře.

Moje skupinka moudře usoudila, že je celkem zbytečné vytahovat kotlík, a tak jsme se vydali ochutnat místní kuchyň. Holky si daly topinku s masovou směsí a já věrný českým tradicím jsem si dal guláš se šesti knedlíky. Po večeři jsme vesele a družně oslavili další úspěšný den.

Est'a

Každý si zpětně uvědomí nějaký zážitek, moment, který mu pozitivně ovlivnil jeho život a jak. Někdy k tomu dojde až za dlouho. U Expedice PřesBar 2020 mi to došlo už na jejím začátku. Ale jinak to byl normální výlet – projeli jsme se na kole, pokecali, sjeli jsme pár jezů na Vltavě, vyběhli jsme Sněžku a dobře jsme se najedli.

Děkuji.

Pepa

Do kroniky Expedice PřesBar 2020 11.9.-18.9.2020

Pro nás nejkrásnější a nejakčnější týden tohoto roku. Skvěle naplánovaný program, vše výborně organizačně zajištěno od aktivit, přes výběr míst až po dopravu. Top zážitek pro nás bylo sjíždění Vltavy Českým Krumlovem. Kochali jsme se a užívali si plavbu za krásného počasí, jež nám bylo velmi příjemně nakloněno. Milda si hověl jak paša na raftu a tým pádloval, vodu a jezy zdolával. Byla to docela dřina, ale bylo to úžasné.

Všem, kteří se na přípravě a organizaci podíleli, patří velké poděkování. Bylo to prostě SUPER,

SUPER,

SUPER!!!

Děkujeme za krásné zážitky a přejeme všem pevné zdraví a hodně pracovních a studijních úspěchů.

Lida a Milda

Gábi

13.9.2020

Valtice prodranděné na kolech, tandemech, handbajcích a tříkolkách. Na začátek dobrý rozjezd. První dvě noci strávené ve stanech se na nás podepsaly při nedělní cestě autobusem. Tak jsme to dospali a ti, co zrovna nesnili, vymýšleli text na pohledy. To musel mít Lojza radost, že měl klidnou cestu. Během sedmihodinové jízdy jsme stihli v Brně odložit vlek s koly a zde jsme se také loučili s Markétkou, která se nám starala o zábavu první dva dny expedice. Následoval nákup a oběd v Českých Budějovicích, kde se k nám připojilo druhé doprovodné vozidlo s nafukovacími loděmi a hurá do Větrní! V tu chvíli se z cyklistů stali vodáci. Lojza nás bezpečně dovezl ke kempu Viking, který se stal naším domovem pro následující tři noci. Záměrně jsem napsala „ke“ kempu, protože Lojza pomyslně předal při parkování klíče od autobusu Standovi. Pro ty z vás, kteří ho neznáte, tak Standa je od narození úplně nevidomý, ale když se ho zeptáte, kde na autě naleznete například brzdové třmeny, nebo jak vyměnit brzdové kotouče či destičky, spolehlivě Vám to ukáže ba dokonce i vymění. Se slovy: „Řídil jsem kde co. Kolo, motorku, auto, ale autobus jsem ještě neřídil!“ Za Lojzovy spolupráce zaparkoval tak, jak by to ani vidící člověk nezvládl a co víc, aniž by si toho osazenstvo zadní části autobusu vůbec všimlo. Tady jsme si dokázali, že když se sejdou správní lidé, tak expedice nepřekonává jenom bariéry, ale ještě i plní sny. Díky Lojzo za neplánované splnění Standova snu.

Při pozdním odpoledni, jsme začali vybalovat a stavět stany a vymýšlet co s večerí. Někteří hodili rychlý kuskus do kastrůlku a nasypali do něj „co dům dal“, jiní se rozhodli okusit místní kuchyni. Večerní schůze pro nás byla ve znamení přivítání se s našimi vodáckými „guru“, Jirkou zvaným Vrbičem a Tomem alias Ouškem. Zároveň jsme přivítali nového člena expedice, a to mého parťáka do lodě, Kačenku F. Řekli jsme si několik nejdůležitějších informací a popřáli si mnoho sil do dalšího dne.

„Expedice PřesBar pro mě byla nejlepším kurzem po celou dobu studia, a to hlavně díky tomu, že nešlo o nás o studenty, ale o naše „hosty“. Mým parťákem do stanu, na tandemové kolo i do lodě byl Standa. Díky němu jsem se snažila více všimnout věcí kolem nás, a následně mu je zprostředkovat. Avšak snažila jsem se všimnout očima. On si mezi tím všiml věcí, které jsem já zanedbávala a pro všechny ty vjemy očima opomíjela. Uvědomila jsem si, že věta, kterou známe z Malého prince je pravdivá (Co je důležité, je očím neviditelné). Proto děkuji Standovi, že jsem mohla expedici prožít v jeho blízkosti. Výstup na Sněžku asi nemá cenu popisovat slovy, protože to ani nejde, zajímalo by mě, jak se cítí horolezci třeba na vrcholu K2, asi tak, jako my na Sněžce.“

Anička

Letošní Expedice PřesBar 2020 byla tak trochu jiná. V přechozích letech byla atraktivita expedice stavěna nejenom na dobrém programu, ale i atraktivitě navštívené destinace. V letošním roce však okolnosti rozhodly, že pro expedici bude tou atraktivní lokalitou Česká republika. A nakonec se ukázalo, že to nebyla vůbec „nouzová varianta“, přestože původně plánovaným místem pobytu mělo být Rakousko. Již od prvních dnů byl program nabitý zajímavými lokalitami, které mnozí z účastníků navštívili poprvé, přestože se jednalo o Českou republiku. Navíc se sešla i výjimečná sešlost úžasných hostů i studentů v obou formách studia. Citlivě byly vybrány i terény pro jednotlivé aktivity, které letos byly hlavně přizpůsobeny možností našich expedičních hostů. Pohansko na kolách a jiných dopravních prostředcích bylo i díky nádhernému zářijovému počasí zážitkem pro všechny zúčastněné. V další etapě byl pak hlavním dopravním prostředkem raft nebo jiné plavidlo. Řekou vyvolenou byla Vltava. Pokud to mohu srovnávat s ostatními lety, byla to řeka, kterou si beze zbytku užili všichni zúčastnění. Vybrané úseky Vltavy byly s minimálními bariérami pro naše hosty. Ano, nebyl to takový adrenalin jako v minulém roce na Mrežnici. Ale na tu se dostalo jen minimum našich hostů. A po další porci kilometrů jsme na závěrečnou část expedice zakotvili v Krkonoších. Čekala nás závěrečná výzva – dostat všechny hosty na nejvyšší vrchol Sněžku. Byl to neskutečný zážitek pro všechny a závěrečné vrcholové foto je důkazem toho, že nejenom cesta je cíl. Z mého pohledu to byla velmi pohodová a úspěšná expedice.

Zbyňa

Vďaka každému jednému človeku, ktorý sa zúčastnil Expedice PřesBar sa stal ten týždeň neopakovateľný a nezabudnuteľný. Bolo mi ctou byť toho súčasťou. Veľké ďakujem patrí naozaj všetkým.

Verča

Pestřejší, delší, náročnější či strmější cesta výborně prověří člověka jako jedince, člověka jako člena týmu. Podmínky cesty nebo možnosti jednotlivců jsou nepodstatné, to vůle a soudržnost vede k dosažení cíle. Taková cesta člověka obohatí, dodá ryzí zkušenosti, poskytne zážitek. A přesně taková Expedice PřesBar 2020 byla. Děkuji všem účastníkům, duchovním tvůrcům, organizátorům i všem, kteří expedici podpořili.

Míra

Bez roušky, jen s česnekem a jeho stroužky, užil jsem si expedici plnými doušky.

Peta S.

První ráno ve Větrní bylo ve znamení nervozity. „Co si mám obléct? Bude mi zima nebo teplo? Namočím se?“ Tyto otázky kolovaly po celém kempu. Pro mě, jako expedičního fotografa, byla taky na místě otázka: „Utopím ten foťák nebo ne?“ Nabalili jsme si batohy a nalodili jsme se do autobusu, který nás odvezl do Zlaté Koruny, odkud měla vést cesta třech raftů, sedmi barak a sedmi kánoí do Boršova nad Vltavou. Než jsme však začali chystat lodě a připravovat je na cestu, došlo k vytvoření dvojic a skupin do lodí. Naši hosté, to měli jisté. Do barak i do raftů, získali zkušené nebo šikovné vodáky studenty. Ale co my ostatní, co tak šikovní nebyli? Já byla v suchu a to doslova, protože jsem měla zkušeného zadáka domluveného. Stála jsem vedle Verky a Many a slyšela je spolu rozmlouvat. „My nemůžeme jet spolu, byly bychom více pod vodou než nad vodou!“ Vychrlila ze sebe Verka. Many se smála a kýváním hlavy s ní souhlasila. Jelikož se Verka nikdy nebála říct věci narovinu, přihlásila se o slovo v prvních chvílích diskuze a prakticky oznamovala: „Já si zamlouvám Vrbiče!“ S přimhouřenýma očima po něm koukala, sledovala reakci, a aniž by čekala na odpověď pokračovala: „Mě to moc nejde a tobě to jde naopak skvěle! Budeme skvělý tým!“ Zaskočený Vrbič s úsměvem na rtech nabídku přijal se slovy: „Tak platí!“ Verka radostně zaskotačila a zvolala: „A mám parťáka!“ Vytvořily se dvojice a mohlo se vyrazit.

Ten den jsme měli projet zhruba 20 kilometrů klidné Vltavy a vyzkoušet si tak všechno, co jsme se na přípravném kurzu

naučili, a to od pádlování, řízení lodi, až po starání se o vodácký materiál. Na první zastávce nás čekaly placky U Rohana. Takový nenápadný břeh a kolik dobrot to skrývalo. Pšeničné placky připravované s láskou a hned v několika provedení? Ve sladké, ale i slané verzi, s česnekem nebo s povidly, nebo třeba s česnekem i povidly? Místní specialita a ochutnali jsme snad všechny! Zde jsme řešili náš první lodní problém. Pájovi a Barči se objevila v lodi díra. Ovšem než se stihli všichni připravit, byl #problemsolved, tedy vyřešen. Vrbič s Ondrou nás nenechali dlouho čekat a donesli druhou baraku. Ta se nafoukla, připravila a vyměnila tak, že si toho možná někteří ani nevšimli.

Nalodili jsme se tedy do našich lodí a pokračovali jsme v plavbě. Díky svému šikovnému zadákovi, jsem měla možnost vybírat, kde v tom „vodním peletonu“ chci zrovna jet. Když jsem chtěla jet vepředu, nastartovala Kačka motor a ani jsem se nenadechla, už jsme byly v čele. Pokud jsem ovšem chtěla navštívit konec, hodila Kačka kotvu a počkaly jsme. A že se to jednou fakt vyplatilo! Uživaly jsme si jízdu po naprosto vylidněné Vltavě, sluníčko svítilo a kochaly jsme se nedotknutou přírodou, když najednou jsme koukaly na Adama a Toma, jak klečí ve vodě a smějí se. „Kluci se cvakli!“ Volala Kačka. Než mi pořádně došlo, co se stalo, zvolal Ouško: „Kde máte lod’? Je potopená?“ Jako odpověď pouze ukázali směrem po toku Vltavy. Po jejich „eskymáckém obratu“, který se ovšem nevyvedl dle představ, lod’ dokončila převrat a i s vodou na palubě pokračovala dále. Kačka

14.9.2020

Ráno, do kterého jsme se probudili, bylo mlhavé a chladné, takže jsme se museli chvatně obléct a hurá na snídani. Během ní mě pobavil Jarda, který se zabalil do deky a vypadal jako indiánská babička. Dneska byl na programu sjezd první části Vltavy, tudíž po snídani proběhlo další převlékání do oblečení na vodu a potom následoval přejezd do kempu Zlatá Koruna, odkud jsme měli vyrazit na naši plavbu. Po příjezdu na místo se nafoukly rafty, my jsme se navlekli do záchranných vest a plavba mohla začít. Já jsem byl v posádce se třemi půvabnými ženštinami: Barča, Peťa a Pája. Byl jsem ten pověstný trn mezi třemi růžemi.

Měli jsme v plánu upádlovat 20 kilometrů. Dali mi do ruky pádlo a já jsem dřel až na doraz, dokonce jsem si vysloužil zranění z bitvy! Představte si, že v relativní pohodě pádlujete a najednou se Barča zeptá: „Holky kde se tu bere ta červená barva?“ A vy odpovíte: „To budu já, asi jsem se odřel o raft.“

Přibližně v polovině cesty jsme zastavili na malé občerstvení. Měli jsme vynikající placky s povidly. Po téhle vítané pauze jsme se s vervou vrhli na druhou půlku cesty, během které Barča neustále navrhovala: „Nechceš si odpočinout? Nepádluj! Odpočivej!“ Z počátku jsem odpovídal: „To je dobré. Ne děkuji, není potřeba.“ Ale po určité době jsem to vzdal a raději jsem bavil posádku lodi svými nepovedenými vtípkami nebo jsem se díval na tu překrásnou přírodu všude kolem. Stylem klidné plavby jsme dospěli ke konci prvního úseku a mohli jsme se zaslouženě poplácat po ramenou, odpočinout si a nasbírat síly na zítřejší den.

Est'a

Kluci se práskli. Mělčina. Nějak zapoměli na loď, takže jim uplavala. My ji jedeme chytit, jenže jsou před námi peřejky a na palubě máme drahocenný foťák, který není zaklizený v loďáku. Můj zkušený a úžasný háček Gabča se mě ptá: „Co mám dělat? Mám ji nějak chytat?“. „Co bys chtěla dělat? Máš foťák? No tak to fot!“, zaskočila jsem ji svým klidem hlídajíc vlnky kolem, aby mi mého háčka při focení nepostříkaly... Obě jsme dělaly, co umíme a bylo to krásné a jedinečné!

Expedice PřesBar a parta skvělých studentů se svými hosty. Rodina. Přijeli k nám do jižních Čech na svou vodáckou část expedice a já měla tu čest ji prožít s nimi. Děkuji. Přijali jste mne mezi sebe, jako kdybychom se znali od jakživa a já si užívala každou minutu vašeho nasazení, srdečnosti, radosti, empatie k hostům, přátelskosti, důvěry, odbornosti a nadhledu. Byli jste a jste úžasní! Děkuji za těch několik dní, které jsem s vámi mohla strávit.

Kačka

Gábi

ihned zareagovala a vydala se ve stopách osamocené kanoe. V hlavě mi křičely myšlenky: „Nepokoušej se ji chytit! Převrátíš i svou loď!“ S netrpělivostí v hlase jsem se ptala Kačky, co mám dělat. Ta mi s klidem odpověděla, že ji mám vyfotit a o nic jiného se nestarat. Po vodním rodeu jsme ji zahnalý na břeh a s Ouškem zkušeně vylili. Při předávce jsme zjistili, že Adamovi uplavala bota. Jistě se ptáte, jak mohla taková bota do vody uplavat? Byl to totiž nazouvák. Vzaly jsme to s Kačkou jako výzvu, že se vydáme po její stopě. Poslední otázka, která uzavřela tuhle story byla: „Měli jste lodní vak? Neuplaval Vám?“ Odpovědí bylo, že si Tom sáhl na mokré kapsy u kraťas. Pochopily jsme a raději mlčky pokračovaly v hledání nazouváku. Netrvalo to dlouho a botu jsme našly. Domluvily jsme se, že ho trochu potrápíme a neukážeme mu ji hned.

To, že jsme je viděly jen my, se cvaknout na mělčině, nebylo fér vůči ostatním. Tak se rozhodli, pokusit se o eskymáka ještě jednou o pár kilometrů dále. Loď si už ovšem dobře hlídali, protože takovou pralesní cestou, po které šli poprvé ke své lodi, už znovu jít nechtěli, a navíc jen s jednou botou. Tak si to představte. Beznadějně stojíte mokří uprostřed mělčiny a kolem Vás proplouvá několik lodí, všichni na vás koukají a až ta poslední pomůže. Jen pro informaci, měli jsme jasný rozkaz od velícího Ouška: „Jedte dál! My jim pomůžeme.“ Zvolala jsem: „Adame, máš botu?“ Zřejmě jsem ho svou otázkou nepotěšila a zakřičel na mě, že nemá. Když se nalodili zpátky na svou loď,

14.9.2020

Gábi

14.9.2020

dohonili nás a začal kolotoč. Adam byl přesvědčený, že mám obě dvě boty, já si byla téměř jistá, že si dělal legraci, když nám říkal: „Jelikož nemám ani tu první, tak jsem tu druhou prostě zahodil.“ Na to jsem mu ukázala nazouvák, který ztratil poprvé a v tu chvíli přestal mluvit. Absence úsměvu na jeho tváři však netrvala dlouho. Nechala jsem si pro jistotu ten první nazouvák u sebe a začali hledat druhý. První vodácký den zakončil jez „Zátkův Mlýn“, který jsme ovšem nesjížděli. Bylo to zhruba 200 metrů od našeho výstupního stanoviště, tak některé hosty převezl Krokyn autem. Z raftů a barak vysedli na břeh rovnou na vozíky suchou nohou díky Lojzovi, Krokynovi, Ondrovi, Dannymu a Ouškovi. Ostatní účastníci dopravili lodě k jezu, kde se nám o ně zkušeně postaral Vrbič, který je „překoníčkoval“ přes jez, tedy je spouštěl po proudu na laně. Než přemístil poslední loď, někteří účastníci dorazili na výstupní levý břeh nedaleko jezu. Nechtěli zdržovat, tak začali makat. Každý vzal svou loď do ruky a odtáhl ji na trávník. V dobré víře si půjčovali houbičky a umývali lodě, aby byly dostatečně čisté a když bylo umyto, začal se vypouštět vzduch. Ve chvíli, kdy začali vypouštět i poslední nafukovačku, dorazil Vrbič mezi nás a zvolal: „Kdo vám řekl, že to máte vyfouknout?!“ Všichni se zastavili a čekali, co bude následovat. Dále dodal: „Mohli jsme to naložit nafouknuté, teď už to musíte sbalit!“ V tuhle chvíli, jsem cítila malou převahu s naší, byť těžkou a vratkou, tak plastovou kánoí, kterou vyfouknout nemůžeme. Po celém hemžení za mnou došel Pája,

že během plavby našli s Barčou A. nějaký nazouvák. Haha. Víte doufám, čím byl? Tímto zážitkem jsme ukončili první etapu a s Lojzou se opět přesunuli do kempu.

Večer nás čekala večeře, schůzečka a posezení u ohně s kytarou. Ještě před večerníčkem jsme šli nabídnout vykoupení nazouváků Adamovi. To víte, že byl rád, když je měl zase zpátky. Poslední tečkou dne bylo sušení Tomova telefonu v rýži a několika bankovek.

Každá Expedice PřesBar je plná emocí, příběhů a nových zkušeností. Přestože se expedice uskutečnila v domácí české kotlině, líbila se mi nejvíce, a to hlavně díky letošnímu ročníku studentů, kteří se zápalem i od srdce dělali vše potřebné a pořádně se starali nejen o hosty. Dalo mi to naději, že v dnešní přetechnizované moderní době obyčejné lidství mezi mladými není úplně ztraceno. Děkuji, že jsem mohl být i těch pár dnů přítom a s vámi.

Krokyn

Pro některé studenty to byl kurz, který museli absolvovat, ale pro mě to byla výzva, zda to zvládnou absolvovat nebo ne, jelikož před samotným kurzem jsem měla zdravotní problémy. Jsem v jiném stavu a musela jsem být „opatrná“ na sebe i na prcka, který bude jistě Apačem od narození. Chtěla bych říct, že jsem si vážně užila to, že jsem mohla jezdit na kole, po delší době to, že jsem mohla sjíždět Vltavu a bylo mi ctí vést hosta, a holky, které byly v posádce se mnou. Jsem moc ráda, že jsme to zvládli bez cvaknutí. Největší cíl, jako pro většinu účastníků, byla Sněžka. Sice jsem ji kvůli zdravotnímu stavu neabsolvovala celou, ale i tak to pro mě byla velká výzva a její částečné překonání byl skvělý pocit. Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří mi pomáhali, hlavně Dračím jezdcům, kteří byli fantastický. Jsem moc ráda, že jsem přes komplikace dorazila a zúčastnila se expedice, protože nová přátelství, která jsem tam navázala zůstanou v mém srdíčku.

Barča Z.

Letošní expedice byla z vodáckého hlediska netradiční. Ale příjemně netradiční. Místo nějaké neznámé řeky jsme jeli úsek Vltavy, kterou naopak znám jako své boty. Díky tomu jsme ale mohli přizpůsobit obě etapy úplně všem klientům. Díky tomu, že máme zkušenosti s jednotlivými plavidly, mohli jsme jejich výběr přizpůsobit podle úrovně vodáckých schopností i hendikepu každého účastníka. Takže lidé, kteří by na loď nemohli, jeli na raftu, kdo nemohl pádlovat na raftu, na Barace v pohodě pádloval a pro koho byla Baraka nuda, mohl si zařadit v jezu na plastové kánoi. Měl jsem dobrý pocit z toho, jak si to všichni užívali a užíval jsem si to s vámi. Jsem na vodě poměrně často, ale tahle akce je vždycky speciální a byl to pro mě opět velký vodácký zážitek. A to nemluvím o všem ostatním okolo.

Bylo mi s vámi moc fajn, Díky.

Vrbič

15.9.2020

Ráno bylo opět zahaleno chladnou mlhou jinak probíhalo podle stejného scénáře. Druhý úsek našeho sjezdu Vltavy jsme začali přímo v kempu Viking. Dnešní plán byl ujet 12 kilometrů, ale pokud čekáte stejně klidný úsek, jako ten včerejší, tak se rozhodně pletete! Popravdě řečeno, můj žaludek chvílemi litoval, že jsem snídal. Házelo to s námi opravdu moc hezky, ale bylo to parádní vzrůšo. S úspěchem sobě vlastním jsme opět zdolávali jezy, drobné peřeje i klidné části této velkolepé a vpravdě majestátní řeky. Já jsem zase pádloval pouze první část úseku. Po obědové pauze jsem zvolil stejnou taktiku jako včera, položil jsem se do raftu a užíval si pocit toho, že nemusím vůbec na nic myslet! Mohl jsem být jen teď a tady v tomhle okamžiku, a to je pocit k nezaplacení!

Cíl naší dnešní cesty byl Český Krumlov, kam jsme taky dorazili. Těšili jsme se na to, že si projdeme město a v nějaké pěkné cukrárně si dáme kafe se zákuskem. Bohužel to z časových důvodů nevyšlo, takže následoval dojezd k autům, vyfouknutí a částečné vysušení raftů a lodí, pak nasednout do autobusu a jelo se zpátky. V kempu se musely rafty a lodě rozložit, aby pořádně doschly. Potom jsme si připravili chutnou večeři, kterou jsme šli zapít bezinkovou limonádou. No a překrásný den jsme zakončili při kytaře a táboráku. Musím uznat, že bylo příjemné zpívat, a přitom se dívat do zlatavých plamenů. Pak se zachumlat do spacáků a v dřímotě čekat na další den.

Est'a

Gábi

Druhé vodácké ráno bylo již poklidnější. Věděli jsme, co si máme obléct (ačkoli tohle ženy neví nikdy, že? Haha). Velkým rozdílem bylo ranní odplouvání přímo od Vikinga. Nachystaly se lodě a vyplouváme! Dnešní etapa vedla z kempu Viking do Českého Krumlova s celkovou délkou zhruba 12 kilometrů. Ovšem už žádná klidná voda, ale pořádný jezy!

Před obědem jsme měli startovní zatěžkávací zkoušku. První jez. Jez „Větřní“. Všichni jsme před ním zastavili na břehu a kdo mohl, tak vystoupil a šel se podívat, jak vypadá. Když jsme si ho pečlivě prohlídli, dostali jsme od Vrbiče patřičné informace. Teoreticky nás připravil dokonale. Zbytek už byl na nás. Se slovy: „Tak se ukažte!“ rozpustil schůzi a každý se vydal ke své lodi. Já s Kačkou jsme šly na předem určená místa u té dlouhé šlajsny, já jako fotograf a Kačka jako kameraman. Když už by se někdo cvakl, tak ať to máme zdokumentované, ne? Jeden po druhém jsme naši první šlajsnu úspěšně překonali a každý měl skvělý pocit z úspěšně zdolané první zkoušky. Před námi byl druhý jez „u Papouščí skály“, který byl ovšem v rekonstrukci, tak bylo nutné se vylodit. Hosté se přemístili z lodí na své vozíky a jelikož naše obědová stanice nebyla daleko, rozhodli se to dojít či dojet po vlastních. Zbytek posádek dopravil lodě ke břehu kempu. V kempu Vltavan měli teda široký výběr jídla. Vybrat jsme si mohli buď ze smaženého sýru nebo smaženého řízku a jako příloha hranolky. Každý si našel to své. Jezdit na Vltavu mimo sezónu má taky své nevýhody, však? Při odjezdu

15.9.2020

jsme řešili další defekt. Sabča na mě volala od lodi, kde již seděl Pepa: „Gábi, nám asi uchází loď.“ Seběhla jsem blíže a říkám: „To je blbost, to nemůže.“ Podle zvuku jsme se Sabčou našly díru v lodi a následně se na sebe podívaly. „Kdo jim to řekne?“ Zeptala se mě. Aniž bychom si odpověděly, každá si našla svou práci. Sabča pomáhala Pepovi z lodi a já jsem šla se špatnou zprávou za Vrbičem. Na mé překvapení to nemusela být naše chyba a Vrbič ihned reagoval. Rozdělil práci a z Krokynova auta donesli další baraku. Společnými silami jsme ji nafoukli a připravili na vyplutí.

Přehoupli jsme se do druhé půlky dne a nás čekaly hned 4 jezy. Netrvalo to dlouho a dopluli jsme k prvnímu odpolednímu jezu „Na Rechlích“. Zde na nás už čekalo naše publikum. Tedy Ondra, Danny, Lojza a Krokyn, kteří s námi nejeli na lodích, ale podporovali nás na téměř každém jezu či zastávce. Jako vždy jsme téměř všichni vystoupili a šli se na to podívat. Tady se Kačka rozhodla, že pojedeme jako první, dole loď zaparkujeme a rovnou můžeme fotit a natáčet. Než jsem se vzpamatovala, tak jsem s Kačkou seděla jako zadák v lodi a volala na mě: „Pádluj! Musíme mít rychlost!“ V tu ránu jsem pádlovala jako o život a snažila se ovládat loď, jak jen to šlo. Přitom mi hlavou letěly myšlenky: „To bude trapas! My se vykoupeme! Vždyť já ani nevím co dělám.“ Když jsme překonaly hranu dřevěné šlajsny, už jsem jen čekala, co bude. Do lodě nateklo spoustu vody, ale zvládly jsme to! Zaparkovaly jsme na kraji a sledovaly ostatní. Všichni

Gábi

15.9.2020

jsme to úspěšně sjeli a naše cesta pokračovala dále. O kus dále byl druhý jez s názvem „U Lyry“. Jak ho Zuzka J. nazvala: „První pořádný jez.“ Nejprve jsme přebrodili vodu, abychom se z betonu mohli podívat. Kačka mi opět nedala velkou šanci jakkoli odporovat, když mi začala vysvětlovat, co mám jako zadák dělat. Koukala jsem na to množství vody, jak se ve „vývaru“ nebo „vývařišti“, #vodáckýslovník.cz, voda mele a vytváří obrovskou vlnu. Jelikož jsem měla foťák v bezpečí na suchu, měla jsem pouze jednu otázku: „Nebude ti vadit, když se vykoupeme?“ Kačka mi na to s úsměvem odpověděla: „My se nevykoupeme!“ Dodalo mi to odvalu, ovšem hned na to svou odpověď doplnila: „A ne, nevadilo.“ Což můj klid zase narušilo. Bylo pozdě na další otázky. „Jedeme!“ zavelela. Nakonec jsme to úspěšně zdolaly a každá chytla do ruky svůj pracovní nástroj a vyhlížely jsme ostatní. Na tomhle jezu nás konečně čekalo nějaké pozdvižení. Nejenom, že byli všichni po sjetí mokří, což vypudilo adrenalin do těla snad i přihlížejícím. Loď Toma a Adama netrpělivě všichni vyhlíželi už v dále. Když se blížila k jezu, nikdo ani nemluvil. Najížděli na hranici a loď se přehoupla a sjížděla dolů. Minuli velkou vlnu a bylo to! Kluci se cvakli! Vynořili se s úsměvem na rtech, každý držel své pádlo a hledali loď. V tuhle chvíli jsme viděli, že naše záchranné jednotky fungují. Uprostřed Vltavy stál po prsa ve vodě Ouško, čekajíc na uplavané loď a na kraji byl vždy připraven Zbyňa, náš zdravotní bratr. Loď

odchycena, vylita a mohli pokračovat. Tam zažívali ovšem i jiní adrenalin. Taková Naďa s Evčou? Všichni jsme je už viděli ve vodě, ale díky skvělé koordinaci to vybraly a v lodi se udržely. Všichni mokří a plní adrenalinu jsme se vydali dále po řece.

Předposledním jezem byl „Mrázkův mlýn“. Ten vypadal děsivě. Neodvážila jsem se s Kačkou vyměnit a sednout si tak na zád' lodi, jelikož jsme neměly možnost nechat foťák na souši. Schovaly jsme ho tedy do lodního pytle a čekaly na povel, že můžeme jet. Jako první to sjeli zkušenější. Verka s Vrbičem na zadáku to zmákli bravurně, ještě aby ne, že jo. Proto si ho Verka vybrala, haha. Následoval Ouško s Janou. Já vám něco řeknu. On to málo kdo ví, ale i oni si vyzkoušeli eskymáka. Cvakli se pod jezem, ale protože jsem to nestihla vyfotit a nikdo tam nebyl, tak by to mohli popřít, haha. Bylo to náročné a někteří měli namále. Například Míra se Zuzkou K., kteří to hodili v driftu, ale ustáli to a taky Tom s Adamem, kteří se znova cvakli.

Posledním jezem dne byl jez „U Jelení lávky“. Kvůli malému množství vody, jsme byli rádi, když jsme se nesekli po cestě a došoupali jsme se až dolů. I když se to na první pohled zdálo jako jednoduchý sjezd, opak byl pravdou. Každý, kdo byl na plastovkách ucítil, jak vratká ta loď může být. Baraky to zvládly přehledně, ostatně jako všechno, ovšem těžké rafty zde měly malý problém. Jeden se dokonce zastavil

Gábi

uprostřed šlajсны. Luďa a jeho posádka, se tak museli opřít a zapádlovat i mezi kartáči, aby se rozjeli. Všichni to zdolali bez namočení a následovala cílová „rovinka“. Zaparkovali jsme lodě na levém břehu a začali uklízet. Každý si našel svou práci a šlo to rychle. Bohužel jsme náš program skončili později, než bylo plánováno, tak se náš výlet do Českého Krumlova neuskutečnil. Nasedli jsme tedy k Lojzovi do autobusu, který nás odvezl zpátky do kempu. Dali jsme si večeři a během schůzky jsme si řekli důležité informace a poznatky. Večer jsme se sešli u ohně a užívali večera. Jen tak mimo záznam, taky by vás zajímalo, jak by to projely holky Many s Verkou na jedné lodi? Haha.

Expedice PřesBar, co si pod takovým slovem představit. Rozhodně spoustu zážitků a překonání několika překážek. Letošní expedice byla výjimečná, náročná, ale jedinečná. Nové přátelé, nové zkušenosti, nově objevená místa. Expedice2020

Many

15.9.2020

„Kontr, daj mi tam ten kontr!!!“ volá na mne Verča. „Dávám,“ volám na ni a chci ponořit pádlo do vody. Sakra, co to je? Pádlo nikde. Mám prázdné ruce. Podívám se dopředu. Pár metrů před námi je jez. Voda nás nese sama, Verča se snaží držet správný směr a já sedím bez pádla? Nemůžu nic dělat, jez se blíží ... zavírám oči.

Otevřu oči. Jsem doma, ve své posteli, vedle mne spokojeně oddechuje Roman. Tak se mi to všechno jenom zdálo? Z expedice už jsme pár dní doma. Ale vzpomínky jsou stále čerstvé.

Náš tým – Dračí jezdci. Miloš a Barča + 2x vozík, Lída, Peťa, Nikča, Barča, Pája, Miša a moje maličkost.

Kola. Valtice. Krásné počasí. Miloš a handbike bez pohonu. Barča s handbikem na laně. Miloš v křoví, Barča na zemi. „Bezbariérové“ sprchy v prvním patře. Burčák. Noční zpívánky. Dáme Rajstnu. Borci. Štěkání psů a kejhání hus. Kdo to ve stanu chrápe?

Voda. Kemp Viking. Ranní mlhy, přes den pařák. Já a zadák? To je vtip? Foukání lodí. Zvedačka jak z Hříšného tance. Krásná řeka. Na raftu s Mildou, Verčou, Lídou a Mišou. Miša nám vypadl z raftu – omylem. Jezy na Vltavě. Návštěva Českého Krumlova – necháme to na jindy, coo? Uf, přežili jsme to. A bez koupání.

Hory. Sněžka. Super chatička v Horní Malé Úpě. Konečně postel. Den výstupu. Zima, déšť, vítr, sluníčko, mrholení. Cestou necestou, asfalt, kameny, schody. Jdeme s Barčou. Chvilí jedeme, pak taháme vozík na laně.

Nakonec v šesti lidech neseme Barču i s vozíkem na Sněžku. Lidi kolem nás nechápou. „Můžu si vás natočit?“ Asi jsme trošku šílení, to se musí přiznat. Ale jsme tam. Nakonec všichni. Fouká, je nám zima, ale jsme všichni šťastní a naměkko. Dolů lanovkou s Barčou, Nadou a Pepou. I to byl zážitek. Večer pohoda. Rozdávání překvapení od Gabči, Zuzky a Ludi. Oddech a veselice. Poslední den – odjezd. Dopolodní zpětná vazba. Vyznání jednotlivých účastníků – hostů, studentů i učitelů. Svírání u srdce. Jedno oko nezůstalo suché. Jak říkal Estě – jsme jako rodina, držíme při sobě. Pomáháme si navzájem. Prostě jsme APAČI.

Romča

Všechno je za námi, všechno jsme zvládli i na tu Sněžku jsme se vyškřábali. A co teď? Hodnocení! Sedím v chatě ve společenské místnosti a poslouchám ostatní, jak hezky mluví o celém týdnu, který jsme prožili. Jsem dojatá a už hodinu tajně popotahuju a utírám si nenápadně oči. Chci něco říct! Ale nejde to. Mám knedlík v krku. Nakonec něco pronesu, ale nemá to hlavu ani patu! Proto bych touto formou ještě jednou všem moc ráda poděkovala za nadšení, trpělivost, ochotu a pracovitost. Bylo mi ctí s vámi spolupracovat!

Zuzka

16.9.2020

Dnešní den byl opět ve znamení přejezdu. Čekala nás více jak osmihodinová cesta z kempu Viking na chatu v Horní Malé Úpě. Přejezd probíhal podobně jako před tím. Po cestě se mi v hlavě začala odvíjet představa: „No, tohle je scénérie jako z nějakého horroru. Jedeme po vlnité cestě, nebe je lehce zatažené a cíl našeho putování byla horská chata, ve které máme strávit dvě noci. Určitě to bude nějaká stará rozvrzaná chajda plná škvírek, kterými bude profukovat a dřevěnou střežou, ve které bude chybět pár tašek.“

Po příjezdu na chatu jsem se musel zasmát své přebujelé fantazii. Ano, ta moje představa byla skutečně směšná! Chata působila hřejivým, přímo mateřským dojmem a uvnitř jsem vyloženě ztratil dech. Takhle jsem si představoval luxus. Úzká chodba, toalety a velká místnost s krbem, která působila honosným dojmem a když jsme si v něm zatopili, bylo v místnosti nádherné teplo. U krbu bylo křeslo, do kterého posadil Adama jeho táta. Když jsem ho tam viděl sedět, představil jsem si Bobiho Jujinga ze seriálu Dalass, který po namáhavém dni na burze sedí ve své vile u krbu. Po dobré večeři jsme se decentně pobavili. Povyprávěl jsem své nové rodině pár vtipů a historek, všichni jsme se bavili a smáli. Ten večer jsem šel spát šťastný a spokojený jako málo kdy. Mám totiž rád, když jsou lidé šťastní, spokojení a usměvaví.

Est'a

Jeden týden plný zážitků, emocí, nečekaných komplikací a výzev, tak jednoduše bych shrnula naši Expedici PřesBar. Každý den byl něčím jedinečný, každé místo, které jsme navštívili mělo své kouzlo. Někdy se mohlo zdát, že nedosáhneme svých cílů. Hned první den na kolech vyrazila naše skupinka o hodinu později, kvůli komplikacím s handbikem, vše jsme však vyřešili, cestu pozměnili a dojeli do námi zvoleného cíle. Nejtěžší zkouškou pro nás však byl výstup na Sněžku. V polovině cesty jsme zjistili, že terén, který následuje není zrovna ideální, přesto všechno (a mnoho dalšího) jsme to však společnými silami zvládli. Co pro mě ovšem bylo nejlepší z celé expedice byli určitě lidé kolem mě. Kromě utužení přátelství se spolužáky, jsem poznala spoustu dalších skvělých lidí, s nimiž jsem navázala nová přátelství. Tento jeden krátký týden mi dal opravdu hodně – zážitky, kamarády a celkovou změnu v pohledu na svět.

Nikča

„Měl jsem tu čest zúčastnit se alespoň posledního dne expedice s plánovaným výstupem na Sněžku. Chtěl jsem podpořit skupinu studentů při zdolávání složité a náročné cesty a jsem velmi šťastný, že jsem mohl být součástí takto skvělé a pracovitě skupiny. Skládám upřímnou poklonu všem za fantasticky odvedenou práci. Všichni společně šli za jasným cílem, všichni dělali to, co bylo v jejich silách, každý se snažil rozdávat úsměvy. Tento závěrečný den vyšperkovaný zdoláním Sněžky naplno naplnil hesla projektu Expedice PřesBar: „Kde ostatní končí, my začínáme“, nebo že žádná překážka není nepřekonatelná. Jste dobří a moc jsem si ten den s vámi a vaší energií užil. Děkuji!“

Michal Šmíd

Gábi

16.9.2020

Následující přejezd z jižních Čech do Krkonoš, respektive do Horní Malé Úpy byl náročný a dlouhý. Více jak osmihodinová cesta se zastávkou v Pardubicích se zdála nekonečná. Lehce unavení jsme se všichni nesmírně těšili jak na obydlí, tak na poslední výzvu expedice. Pozdně odpolední příjezd k chatě, která měla být na následující dvě noci naším skromným obydlím, byl osvobozující.

Začaly se rozdělovat postele. Ach. Postele, zní to skvěle, že? Po nocích ve spacáku a v chladném stanu. Ovšem realita byla jiná. Postele tam sice byly, ale ve druhém patře a schody byly poměrně příkré. Takže někteří naši hosté drželi partu (nic jiného jim nezbylo) a užívali si ten nekomfort i nadále, kdy někteří spali na gauči ve frekventované chodbě a dokud se nešlo večer spát, tak nemohl jít taky, vid' Peťo? Jiní to prostě rozložili v předsíni. Představte si, že spíte v chatě, máte pocit, že když máte kousek od sebe krb, že Vám bude teplo. A ono ne. Jirko, řekni sám. Bylo ti teplo v té předsínce na gauči? A co teprve Ešťa jako odvážlivec na zemi? Kvůli tomu, jsem se rozhodla, dodržet spací místo až do konce. Má drahá Viktorie mi sice dala na výběr, zda spát venku nebo vevnitř, ale cítila jsem, že ji nemůžu zklamat a spát v chatě, že jo? Kde bych potom překonávala ty bariéry? Přece jsem ten stan netáhla zbytečně, ne? Teda Zuzka J. ho netáhla zbytečně. Půjčila jsem si totiž její menší stan na ty poslední dvě noci. Já měla stan pro pět. Víte, jak blbě se takový stan skládá? A ještě hůř balí? Jen pár statečných spalo venku ve stanu, kdy ráno

vstávali do zamrzlé jinovatky. Jeden odvážlivec spal dokonce pod širákem. Wildo, budiž ti můj velký obdiv.

„Na Sněžku!

Už trochu bolí nohy a únava z celého týdne se projevuje v postupných dávkách, které nám připomínají, proč jsme tady. Chceme se překonat, něco si dokázat, a bez té bolesti to nejde. Kamenitou cestou stoupáme na nejvyšší horu České republiky. Naši výpravu tvoří více než 40 odvážných, ale s Pepou, mým momentálním partákem, jsme se už ostatním ztratili z dohledu. On to hrozně žene a já se vedle něj občas cítím zahanbeně. Dáváme si výzvu, chci nás a hlavně i sebe, ještě víc namotivovat, abychom udrželi tempo. „Tak Pepo, pán teď říkal, že se to dá nahoru stihnout za půl hodiny za špatného počasí. Za půl hodiny budou čtyři, tak my to do té čtvrté hodiny zvládneme, ne? Trochu se vyhecujeme, a kdybychom to nestíhali, dáme se prostě do běhu (smích).“ Jestli se však to, co bychom předváděli, dá během nazývat. Já jsem ještě cítila bolavé koleno a Pepa má diagnostikovanou dětskou mozkovou obrnu. Opírajíc o sebe jsme se belhali vstříc poslednímu vytouženému cíli naší

týdenní expedice. Už zbývá jen pár minut, než nám odbije čtvrtá. Váháme, kudy vede správná, případně kratší a správná cesta. Přemýšlím, zda se na cestu zeptat a usměvavá paní mi k tomu dává příležitost. Ještě nám vzdává poklonu. I ostatní kolemjdoucí se po nás otáčí. Musí na nás být asi zajímavý pohled. Oba zapření o sebe se kolébáme za strany na stranu a snažíme se ještě zrychlovat. Nahlas odřikávám, občas i křičím povzbuzující věty, jako při napínavém zápase. Připadáme si jako v akčním filmu a pořádně všechno intenzivně prožíváme. Nevím, jestli tímhle víc motivuji sebe nebo Pepu, ale nejvyššího označeného bodu dosahujeme opravdu jen pár vteřin před čtvrtou... Dokázali jsme to! Povzbuzujeme naše přátele blížící se k nám a užíváme si nejkrásnějších chvil naší expediční výpravy. Seberealizace se řadí k nejdůležitějším lidským potřebám, a my jsme ji dosáhli skrze Expedici PřesBar. Za naší cestou se skrývá daleko víc, než jen pouhá cesta na Sněžku.“

Nad'a

17.9.2020

Dnes byl v plánu výšlap na Sněžku. Ano, slyšíte správně. Naše parta si usmyslela, že se vyškrábe na vrchol nejvyšší hory ČR. Ráno byla opět mlha a pršelo. Během snídane mi připadalo, že sám Krakonoš je proti tomu, abychom náš plán zrealizovali! Po snídani jsme se šli pořádně obléct, protože nám bylo víc než jasné, že venku bude velká zima. Já sám jsem si připadal jako těhotný sněhulák. Měl jsem na sobě podvlíkačky, dvoje tepláky a nepromokavé kalhoty, dvoje teplé ponožky a pohorky. Vršek těla mi kryl nátělník, dvě termo trika, dvě mikiny a nepromokavá

Est'a

bunda. Na hlavu jsem si dal lyžařskou kuklu. Museli jsme chvíli počkat, než déšť trochu polevil a když se tak stalo, naskákali jsme rychle do autobusu a hurá na cestu, která nás tentokrát vedla na Pomezní boudy, odkud má začít náš závěrečný výšlap na Sněžku. Když autobus zastavil, vyhrnuli jsme se ven. Nasoukali na mě pláštěnku a na nohy mi dali igelitový pytel. Ještě chvíli jsme čekali, jestli se déšť umoudří, ale nestalo se tak. Už jsme nečekali a vyrazili jsme.

Cesta probíhala ze začátku dobře. No, dobře je relativní pojem. Celý náš průvod byl v pláštěnkách, dva mě táhli ve předu a jeden až dva mě tlačili zezadu. Jeli jsme kopcovitým terénem, který se stal díky dešti zatraceně kluzkým, a tak jsme pomalým krokem stoupali výš a výš. Moje pocity se točily kolem bezmoci, obdivu a neskonalé úcty. Bezmoc a nasranost jsem cítil vůči sobě, protože jsem nemohl pomoci těm úžasným lidem, kteří se tady a teď koupali v potu a krvi jenom proto, aby nás všechny dostali na vrchol a dodali nám tak jedinečný pocit výjimečnosti, který je pro lidi v našem postavení mnohdy velmi důležitý pro náš osobní rozvoj.

V polovině cesty následovala obědová pauza. Dali jsme si teplou polévku, ohřáli jsme zkrehlé kosti a načerpali potřebné síly k dalšímu výstupu. No, po téhle potřebné pauze jsme se zakousli do těžšího úseku naší lopotné cesty. Před námi se objevily schody a terén, který byl plný kořenů a kamení. Všichni dali hlavy dohromady a konala se rychlá porada co a jak bude

17.9.2020

dál! Nabídl jsem, že zůstanu v chatě, abych jim ulehčil výstup, ale můj návrh byl kmenovou radou zamítnut. Nakonec bylo rozhodnuto, že mě a pár dalších lidí vezmou na záda a bude se pokračovat v cestě. Míra ke mně přišel a zeptal se: „Ešto vadilo by ti, kdybych si tě naložil na záda jako pytel brambor?“ Nebylo na tom nic špatného, naopak jsem se těšil na návrat do dětství, takhle mě totiž jako malého nosil děda. No, moje radost byla rychle zkalená, když jsem poznal, jaký způsob sevření můj přítel zvolil. Odpusťte mi ten výraz: „Měl jsem koule jako ve svěráku.“ Se zaťatými zuby a slzami v očích jsem snášel jeho ramena na moje ohanbí. Dávali jsme si často pauzy, což mi aspoň trochu ulevovalo. Tímhle stylem jsme pokračovali ve výšlapu až do chvíle, než ženská část mojí velké rodiny přišla z daleko lepším řešením. Při jedné takové mini pauze na mě zavolala Kačka M.: „Ešto, kolik vážíš?“ S nechápavostí v hlase jsem odpověděl: „52 kilogramů, proč?“ Odpověděla: „No, protože teď jsem měla na zádech Agátu a ta váží o 4 kila víc než ty.“ Takže mě nakonec dali Kačce klasicky na záda. Když jsem byl v téhle pozici poprvé, v tříslích to bolelo, táhlo a škubalo. Připadal jsem si jako středověký obviněný při „tortúze“ (středověké mučení prováděné za účelem přiznání). Ze zaťatých zubů se mi málem vydral výkřik bolesti, ale najednou se opět ozval můj vnitřní hlas: „Tak poslouvej ty srágoro, tahle nová rodina, tihle obětaví lidé, ti dávají všechno, co mají a jdou až na dno svých sil proto, aby ses mohl nadechnout na vrcholu nejvyšší hory ČR a nejenom

to, zrovna tak táhnou třeba i Báru, Jirku a Agáta dokonce šlape po svých, takže se nepokoušej padnout do prachu. Pokud teď zařveš, sebereš jim všechnu odvahu a vervu, se kterou do tohoto podniku šli! Zatni zuby a zapiš si za uši, že jsi tady proto, aby ses dostal na vrchol. To je to jediné na čem zaleží!“ Takže jsem se omezil na zvuky jedoucí lokomotivy. V průběhu cesty jsme samozřejmě dělali přestávky nejen proto, aby si moje nohy odpočinuly, protože i když to byla o 100% lepší pozice než ta, ve které jsem se nacházel před několika minutami. Přece jenom potřebovaly moje nohy čas od času drobný oddech. Mnohem

Est'a

Gábi

Jo, a ještě ta Sněžka! Ta byla kouzelná. Ranní probuzení do mlhy a jemného deště bylo nemilé. Že jo. Zvykli jsme si na určitý komfort hezkého počasí, ale o to to bylo možná lepší. Museli jsme překonat tu nevyslovenou nechuť a prostě navléknout pláštěnky. Přece by si ji někteří nekupovali na expedici zbytečně. Tak jsme se chystali, někteří hledali oblečení, jiní řešili plán B. Lanovka. Pojede vůbec v tom nehezkém počasí? Luďa ráno zvednul telefon a zavolal do stanice lanovky. Na otázku, zda je v provozu i v tom nečase dostal nepříliš potěšující odpověď: „Že bude lanovka v provozu zaručit nemůžeme, ale pozastavení chodu kvůli počasí neplánujeme.“ A bylo rozhodnuto. Nasedli jsme do autobusu a odjeli na blízké stanoviště „Pomezí boudy“, odkud jsme vyráželi pěšky na vrchol.

Cesta na Jelenku, vzdálenou zhruba 3 kilometry byla obtížná, ale překvapivě zvládnutelná. To bylo možná fajn, že si všichni nabrali pozitivní energii, že to přece zvládneme. „Ta cesta není až tak hrozná jak říkali“, slyšela jsem z několika stran. Na občerstvovací stanici na Jelence ovšem začaly kolovat informace, že se cesta zhorší, ale my jsme byli neústupní, to přece nebude tak těžký. Co by to bylo za plán, kdyby neměl chyby. Potkali jsme rozcestník. Cesta vedla doprava nebo doleva. Po červené nebo po zelené? Naše kroky vedly doleva, tedy po zelené. Do příjemného lesíka, který skrýval na první pohled přehlédnutelné bariéry. Všude byly kořeny. Cesta nerovná a náročná jak pro kola vozíků, tak pro naše kotníky. „Tudy cesta nevede!“ zvolal

17.9.2020

Luďa. Začali se radit, jak dál. V tuhle chvíli, jsem čekala hovor z rádia Proglas. Byl to živý vstup. No a my jsme se v tu chvíli otáčeli zdrchaní, že se to jako nepovedlo? Co jim řeknu do toho telefonu? Hlavně s úsměvem a optimismem. Naprosto zmatená a nervózní, že jsem se měla postarat o naše účastníky, jsem telefonovala na blízké pláni, kde můj telefon chytil alespoň čárku signálu. Rozhovor proběhl. Něco jsem jim řekla. Co? To už si nepamatuju, ale paní byla nadšená! Skvělý. Když jsem přišla k ostatním, bylo rozhodnuto. Pokračujeme! Na rozcestí jsme se

17.9.2020

důležitější, ale bylo to, aby si odpočinuli ti, kteří dobrovolně táhli na zádech živý pytel cementu. Tak rád bych jim pomohl, ale musel jsem se jednoduše podřídit situaci, a tak jsem střídal Mírovy, Patriciiny a Aniččiny záda.

Najedenmomentztohohevýšlapunikdyvživotěnezapomenu. V jednom místě do mě vjel šílený nápad zkusit šlapat chvilku po svých. No, a protože jsme expedice činu, okamžitě jsem tu myšlenku proměnil ve skutečnost a podařilo se mi ujít tak 5–6 kroků. Po několika letech. Já vím, že pro normálního člověka je to třeba směšné, ale pro mě je to něco neuvěřitelného! No, a pak nastal ten okamžik, kdy jsme se po všech těch překážkách a námaze dostali na vrchol!! Parta úžasných bláznů dokázala to, co běžný člověk považuje za nemožné!! Dmul jsem se radostí nad tím, že se nám expedice tak vydařila, nad tím, že se z nás stala rodina, kterou už nikdy nic nerozdělí a taky nad tím, že mám překrásné vzpomínky, které mi ani za sto let nikdo nevymaže z hlavy!

Po skupinovém fotu a euforické radosti, kterou si každý z nás uchová ve svém srdci následovala zpáteční cesta. Někteří jeli lanovkou a jiní dali přednost pěší cestě. Potom nasednutí do autobusu a návrat na chatu. Po večeři jsem to už nevydržel a řekl jsem všem upřímně a ze srdce co k nim cítím: „Nebudu vás nazývat kamarády ani přáteli, protože jste se pro mě stali rodinou, při které budu vždycky stát, za kterou se budu bít, a pro kterou budu krvácet, když to bude potřeba!“ Pak nadešel

Est'a

čas osušit si slzičky a užít si poslední večer a můžete mi věřit, že jsme si ho pořádně užili!! Ten večer jsem usínal s radostí, hrdostí i smutkem nad tím, že se zítra rozejdeme.

Gábi

dali teda doprava. Po červené. Milda s maminkou a Barčou Z. se ale vydali zpět dolů, protože jeli nahoru lanovkou. Tak jsme se u Jelenky na chvíli rozloučili a my pokračovali dále.

„Cesta česko-polského přátelství“ byla trnitá, úzká, plná schodů a nějakých bíločervených sloupků. Teda hraničních patníků! Pro neznalé, tvoří hranici s Polskem a Českem. Teda, když tam ty patníky stavěli, tak nejspíš vůbec nepřemýšleli, že by tam mohl jet nějaký vozíčkář. Každopádně všichni makali, co jim síly stačily. Nahoře potlesk, pocit štěstí a slzy v očích. Každý oblekl expediční mikinu, aby mu nebyla zima a hodili jsme vrcholovou fotku. Tak. A mohli jsme domů. Úkol splněn a Sněžka pokořena. Pocit euforie, který snad všichni prožívali, byl neuvěřitelný. Na chvíli jsme zapomněli na problémy všedního života a měli svět jako na dlani.

Dolů jeli naši hosté s doprovodem lanovkou. To musel být zážitek. Miha ustoupila, takže si všechny výhledy mohli užít i za „tepla“ v kabině. Zbytek utíkal dolů po svých, aby na nás moc dlouho nečekali na dolní stanici lanovky.

Večerní program byl jasný. Uživat si aktuální radosti z celého týdne. Všichni se bavili a smáli. Existovalo jen teď a tady. Se Zuzkou a Ludou jsme svolali večerní schůzku. Jelikož máme rádi překvapení a taky rádi překonáváme sami sebe a zároveň vymýšlíme nové věci, rozhodli jsme se vydat kus sebe. Naším překvapením pro všechny účastníky byla ručně vyráběná soška s logem Expedice PřesBar. Proč? Aby Vám to vždy připomnělo,

17.9.2020

co jste a s kým zažili, a protože je taky důležité dát kus sebe do toho, co děláte, protože se to vždy vrátí. Nerezové logo zasazené v dřevěném podstavci, budiž Vám všem účastníkům, co jste se na Expedici PřesBar 2020 podíleli. DĚKUJEME!

„Expedice ve všech ohledech předčila má očekávání. V mé paměti je to navždy nezapomenutelný zážitek, který mi přinesl mnoho silných emocí.“

Miša

„Děkuji, za neskutečný zážitek, který jsem díky Expedici PřesBar mohla zažít.“

Peťa Z.

„Nemám moc ráda tak velké, organizované výlety. APA kurzy mi ale úplně změnily pohled na tyto akce. Na expedici jsem se těšila a nemohla se dočkat, až pojedeme. Byl to ten nejlepší a nejsilnější zážitek, co jsem za tento zvláštní rok zažila. Děkuji, že jsem si to s vámi mohla užít.“

Hanča

„Štyri, tri, dva, jedna, jedna a pol....a koniec“, odpočítavanie posledných schodov a posledná rovinka na vrchol. Na tvárach všetkých bolo vidieť fyzické vyčerpanie, chrbty dostali zabrat, ale oči žiarili šťastím a všetci sa radovali. Poviem Vám, že my Slováci si radi robíme srandu z českých hor, alebo skôr kopčekov. Haha. V domnení, že sme v českých „horách“ to musí byť schodné aj pre vozíky, uspokojovala som sa. Inak by sme sem nešli. Očakávala som, že kopce budú prudko stúpať, ale to čo sa vynorilo spoza stromov ma zaskočilo. Úprimne, ak by som vedela, čo tento výstup bude všetko obnášať, asi by racionálna časť môjho vedomia radikálne zakročila. Som vďačná, že som nemala ani tušenie čo nás čaká. Skočili sme do vody a museli sme plávať. Už niet cesty späť. Vidieť tých odhodlaných ľudí šliapať hore bolo odmenou nadovšetko a dodalo mi to odvahu držať krok. Ste skvelí ľudia a toto bude jeden z tých príbehov, čo budem rozprávať svojim deťom. Výstup na najvyššiu horu Česka s Expedíciou PřesBar a mojimi drahými Apačmi. Ďakujem Vám, že som mohla prežiť tieto magické chvíle s Vami.

Viki

Letošní Expedice PřesBar se podle mě velmi vydařila. Sešla se skvělá parta všech účastníků a všechno bylo výborně připraveno. Největším zážitkem pro mě byl výstup na nejvyšší horu ČR – Sněžku. Myslím, že právě během této části expedice bylo vidět, že nic není nemožné. Bylo skvělé sledovat šťastné výrazy ve tvářích všech účastníků poté, co se nám podařilo Sněžku zdolat.

Agi

„Spát sedm nocí pod širákem je skvělé, potkat tolik báječných lidí na jednom místě je úžasné a prožít s nimi tolik zajímavých dní je nezapomenutelné. Kdyby lidem šlo o lidi, byl by ten svět krásný. Smekám svůj širák před Expedicí PřesBar 2020.“

Wilda

Úžasná akce s úžasnými lidmi. Navždy v mém srdci.

Kačka

17.9.2020
Sněžka 1603m.n.m.

18.9.2020

Poslední ráno nás obdařilo rozzářenou oblohou. Po snídani proběhlo zhodnocení a rozloučení s celým úchvatným týdnem. Snad každý z nás, dal průchod svým pocitům a já jsem zopakoval slova, která jsem vyslovil už včera a ujistil svoji novou rodinu o jejich neutuchající platnosti a s poděkováním jsem všem složil hold za tak úchvatný týden.

Pak se naposledy nastoupilo do našeho milovaného autobusu a jelo se domů, ale zpátky už nejeli neznámí lidé! Domů se vracela rodina, která je zakalená potem, krví a společnými zážitky posledních dní. Smějeme se a vzpomínáme na všechno co se tenhle týden událo.

Já už se s vámi rozloučím a nechám vás, abyste si v klidu vychutnali pocity, které ve vás snad zanechal náš příběh. Příběh lidí, kteří mají chuť, vůli a sílu měnit svět k lepšímu!! Co myslíte, podařilo se nám to?

Bola to prostě riadne dobrá expedícia!

Est'a

Gábi

Následující ráno jsme zvládli nebo možná i nezvládli emocionálně náročný feedback. Teda zpětnou vazbu. Bylo neskutečně náročné udržet oči suché. Nejdřív jsme se snažili zachovat klid, ale čím více účastníků promluvílo, tím to bylo horší a horší. Jen se to nabalovalo a nakonec, když jsem měla promluvit, musela jsem se nejprve rozdýchat, abych nezněla jako hysterka. Bylo to fakt těžký, říct něco, co by dávalo smysl a abyste neopakovali stále dokola slovo „děkuju“.

Následovalo balení. Ty krásu. Dokážete si představit, jak se balí 46 lidí s batožinou a věcmi na stanování do jednoho autobusu? Tady nám Lojza předvedl, že se svým autobusem umí i kouzlit. Batohy a tašky naskládal tak, že by i Hermiona a její bezedná kabelka měla problém.

Cesta samotná byla velmi klidná. Všichni rozjímali, povídali si o svých zážitcích z expedice a postupně se v hlavě připravovali na každodenní svět.

Po příjezdu do cílové stanice, tedy na naši FTK, jsme si mezi množstvím vyskládaných věcí, hledali ty své. Já osobně jsem běhala kolem autobusu a stále něco přemísťovala (samozřejmě ne bez důvodu) a vždy jsem zahlédla nějaký svůj batoh, spacák, karimatku, stan nebo prostě jinou část mého expedičního vybavení. Postupně jsem si to nahazovala do kufru svého auta a sledovala ostatní. Někdo spěchal více, někdo méně. Ovšem téměř nikomu se nechtělo nasednout do auta a odjet. Každý se s každým loučil a užíval si poslední minuty toho expedičního

18.9.2020

šílenství. Když všichni odjeli a zůstalo tam jen pár posledních článků, posbírali jsme věci, které tam jiní zapomněli a šli jsme vymýšlet a připravovat překvapení. Přeci jsem vám psala, že se rádi překonáváme a bláznivé nápady dotahujeme do konce. Díky tomu, taky čtete tuto kroniku, která se vymkla kontrole právě tím, že Vám do ní přispěl každý ať už slovem nebo fotkou, nebo prostě svou účastí na expedici.

Expedice PřesBar 2020 byla skvělá. To je ale otřepaná fráze, že? Ale ono to tak je. Sami jste ji zažili a pokud ne, tak jste se o tom dočetli v této kronice.

Ted' již jen se vzpomínkami pracujeme na naplnění všech našich povinností a možností. Rozhovory v tisku, na internetu nebo v rádiu? To byl jen začátek. Rozesílání balíčků z HITHITu, děkovných dáreků sponzorům a osobní děkování blízkým a přátelům, kteří se podíleli na uskutečnění letošního ročníku. Vytvoření posledních fotek účastníků, videí našich hostů a vypracování expedičního videa, které všem slzy vzpomínek do očí.

Abych se ale úplně nerozepsala. Co tím chce básník říct. Byla to výborná zkušenost, nejen ten samotný týden, ale celá organizace a plánování před i potom. Jsem vděčná za to, že jsem tam, kde jsem. Že dělám to, co dělám.

Gábi

Děkuji studentům, mým spolužákům, za vaši aktivní účast a zodpovědný přístup každého jednoho z Vás.

Eva, Many, Verča, Zuzka J., Luďa, Sabča, Naďa, Verka, Nikča, Peťa Z., Zuzka K. (Krška), Romča, Míša, Pája G., Peťa J., Míra, Anička, Pája S., Paťka, Hanča, Kačka, Alča, Barča.

Děkuji všem našim vyučujícím, naší supervizi, kteří byli vždy připraveni pomoci a zareagovat a zároveň za váš přátelský přístup.

Zbyňa, Ondra, Danny, Wilda, Ouško alias Tom a Jirka zvaný Vrbič.

Děkuji expedičním hostům, že se zúčastnili letošní české verze a přispěli tak svými nápady a zkušenostmi.

Jarda, Standa, Barča, Agi, Pepa, Esťa, Peťa, Milda s Lídou, Jirka s Janou a Áda s Tomášem.

Děkuji řidičům, kteří usnadňovali přesuny a logistiku a když bylo potřeba, nebáli se práce ani smíchu. **Krokyn a Lojza.**

Děkuji taky doprovodu, který nám byl celou dobu k ruce, který mezi nás zapadl, jako bychom se znali odjakživa a vnesl do našich řad nejen zábavu. **Adam B..**

Děkuji i těm, jenž nemohli zůstat po celou dobu expedice a přijeli jen na určitou část, že jste přispěli na chod a zapojili jste se, jak jen jste mohli. **Markétka, Kačka a Viky.**

Děkuji, že jste celý ten týden a nejen ten, hrdě nosili expediční oblečení.

Děkuji, že jste se na mě celý ten týden usmívali, když jsem na

18.9.2020

vás namířila čočku svého objektivu, protože nebýt vás, tak ty fotky nejsou tak krásné, jako jsou.

Děkuji, že jsem mohla poznat tak skvělé lidi, jako jste vy!

Že jste udělali ten týden neskutečně skvělým. Emocionálně náročným, ale nezapomenutelným.

EXPEDICI ZDAR!

Jsem trochu cíta, vím to o sobě a některé věci zkrátka prožívám velmi, ale velmi intenzivně. A Expedice toho byla zářným příkladem. Hlavně poslední den při zpětných vazbách to se mnou šíleně mávalo. (A ani o dva týdny později to se mnou není o moc lepší). Návaly emocí, kde se snoubil smutek z konce s nesmírnou radostí a vděčností za to, že jsem toho mohla být součástí. Týden života v okamžiku. Tady a teď bez rušivých podnětů moderního světa. Jíst, smát se, sportovat, dýchat. Společně v partě skvělých lidí. Co je víc?

Nejintenzivněji se mnou rezonoval (asi jako s většinou z nás, hádám) náš závěrečný výšlap na Sněžku. To je taky nápad, vytáhnout lidi na vozíku na Sněžku! Po té nejhorší cestě! Koho by taková blbost mohla napadnout? Jo jasně, nás. Vítejte na APě! Takový bizár se jen tak nevidí (možná dobře, že ho ne všichni z našich řad viděli.) Jsme přeci na Expedici přes Bariéry, tak se musíme překonávat. A když už, tak už. Nejsme žádní troškaři. Přesně tenhle den a okamžik bych tu chtěla pod svým jménem zakonzervovat, protože jednoduše stál za to.

Ráno nás přivítalo mlhou a deštěm, že prý abychom to měli se vším všudy. Chtělo to hodně sil a víry, abychom vůbec vyšli. Za to později jsme děkovali všem bohům za příjemný chládek, protože tahat vozíky do toho krpálu ve 30 stupních si teda fakt nedokážu představit. I když uznávám, že naši zmrzlí vozíčkáři mohli mít trochu jiné pocity. Ale nic, co nespraví odpadkový pytel (místo pláštěnky na nohy) a placatka (z čistě zdravotních důvodů). Není se čemu divit, že v našich batozích hledali i lopaty a báli se, že je někde na Sněžce rovnou v těch pytlích zakopeme a necháme (a vozíky prodáme, to je prý celkem dobrý business). No přece bychom je netáhli i zpátky! Měli velké štěstí, že byla lanovka v provozu (ale to jim neříkejte!)

Ta síla skupiny, hecování a sounáležitost se jen těžko vkládají do slov, ale my

všichni, co jsme tam společně byli víme. Mnozí z nás si sáhli na dno, mnohé z nás bolela záda, ale atmosféra, která po celou cestu panovala a motivace, kterou nám naši hosté vlévali do žil nás posouvala stále vpřed. Někteří hosté nám pomáhali svým zvucným hlasem jako Peťa, někteří udělali těch svých pár kroků, které byly sice malými kroky pro lidstvo, ale velkým skokem pro Estu a ti extrémnější by vozík mohli pomalu nechat dole, že Agi? Důležité ale je, že jsme to všichni společnými silami zvládli. Táhli jsme jako správná skupina za jeden provaz, v mnohých případech doslova, a postavili jsme se na vrchol naší nejvyšší hory bok po boku. No klobouk dolů! Byli jste úžasní! Všichni jsme si připadali jako tažní koně a kobyly, ale měli jsme ty nejlepší pány. Rozdíl mezi námi jsou. A velké! Ale tady? Tady nás spojoval společný cíl. Cíl, za kterým jsme šli a pokořili ho. Bez stížností a bez kyselých ksichtů. Když jsme se po tom všem, po 6 hodinách usilovné driny (to snad musí být i nějaký světový rekord v nejpomalejším výstupu na Sněžku!) všichni společně postavili na vrchol s pocitem, že jsme to dokázali, nejeden člověk měl slzu na krajičku (samozřejmě z toho ostrého větru, který na Sněžce vál.) První výšlap, ze kterého mě bolely víc ruce, než nohy! Síla celého výšlapu, okamžiku, který jsme si společně prožili pak rezonovala celým večerem i zpětnou vazbou a slovy nejde popsat, jak moc nám všem dala. Někdy se zkrátka vyplácí dělat bláznivé, nemožné věci. Překonávat překážky. Dělat z nemožného možné. Sešla se nám banda dobrosrdečných lidí, která umí vzít za práci a nebojí se žádné srandy (ani té černé).

Děkuji vám. Udělali jste ten týden speciálním.

Imponuje mi, s jakou grácií a chutí jste všechno zvládali.

Jsem dojatá z toho, kolik krásných duší bylo na jednom místě.

Jsem dojatá z toho, co jsme společnými silami vytvořili.

Mám radost z toho, že právě vy budete dělat svět lepším místem (sluníčkář, nesluníčkář, je to tak!).

Tomu věřím.

Jsem vděčná, že jsem toho mohla být součástí.

Jsem vděčná za to, že mě život zavál právě na APu.

Jsem vděčná za vyučující, kteří nad námi stále roztahují ochranná křídla.

Jsem vděčná za to, kdo jsem se vším, co to obnáší.

A když přijde okamžik, kdy řidič autobusu na konci týdne (se slzami v očích) řekne: děkuji, že jsem tu s vámi mohl být, viš, že se stalo něco opravdu jedinečného (protože z řidičů autobusů jde často spíše strach! Ale to jsou asi ti autobusáci, ještě že my jsme s sebou měli busmana!)

Na závěr ještě pár historek na odlehčení:

Kde jinde zažiješ, že nevidomý člověk parkuje autobus? A jaký je to bizár, když řídí tak dobře, že si toho ani nevšimneš?

Přemýšleli jste někdy nad tím, jak hraji kámen, nůžky, papír lidé s postižením rukou? Petr na to přišel! No přece jazyk, zuby, pusa. Měl jediné štěstí, že vyhrál, když jsme hráli o to, kdo vyleze z lodi a půjde se podívat na jez. Každý den jsem Peťu tahala skoro násilím z postele (spacáku), a tak mě poslední den překvapilo, že když jsem ho šla vzbudit, nebyl tam. To skoro až vypadá, že ten vtip o kvadrourších nefunguje. (Viš, kde najdeš kvadruplegika? Tam kde ho necháš. Haha.)

Děkuji vám všem, za nezapomenutelný týden! Budu z něj ještě dlouho čerpat energii.

Alča

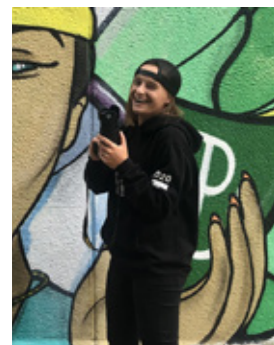

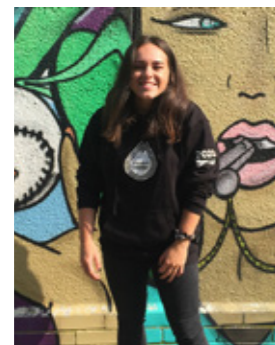

Přehled účastníků

Gabča

Many

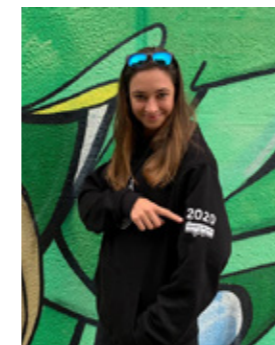
Lud'a

Peťa Z.

Verka

Krška

Anička

Barča Z.

Kača

Pája

Miša

Pavel

Přehled účastníků

Zuzka

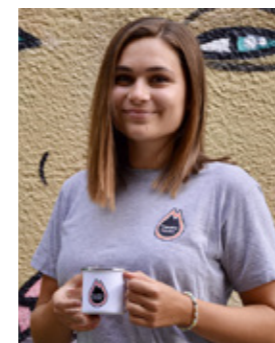
Evča

Sabča

Verča

Nikča

Nad'a

Paťka

Peťa J.

Romča

Mira

Hanča

Alča

Přehled účastníků

Standa

Agi

Barča A.

Est'a

Peťa S.

Jarda

Ondra

Vrbič

Ouško

Danny

Zbyňa

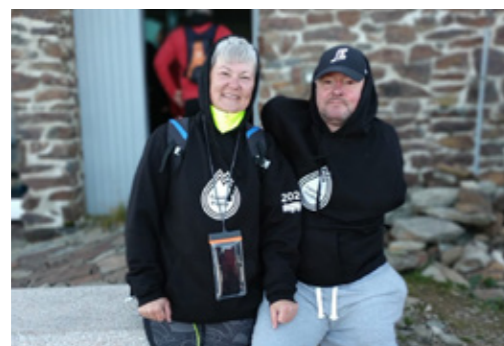

Wilda

Přehled účastníků

Pepa

Jana a Jirka

Milda a Lida

Adam a Tomáš

Krokyn

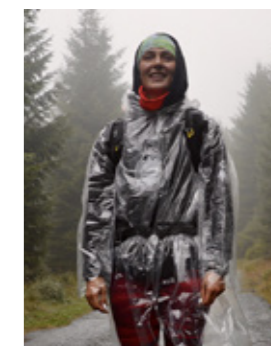
Lojza

Markét

Kačka

Viki

Adam B.

Kronika Expedice PřesBar 2020, jako dobrý příklad praxe je financována

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Podpora vzdělávání dětí, žáků a studentů prostřednictvím rovného přístupu v oblasti pohybové gramotnosti
CZ.02.3.62/0.0/0.0/16_037/0004030

Projekt Expedice PřesBar zaštiťují

Fakulta
tělesné kultury
Univerzita Palackého
v Olomouci

Sponzoři Expedice PřesBar 2020

Michael Kostrba

Michal Bednár

Milan Hučík

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Podpora vzdělávání dětí, žáků a studentů prostřednictvím rovného přístupu v oblasti pohybové gramotnosti
CZ.02.3.62/0.0/0.0/16_037/0004030

Fakulta
tělesné kultury
Univerzita Palackého
v Olomouci

